

Hubert Haensel

MALÝ PŘÍTEL

Přeložil Jiří Podbrdský

Prolog

Jako jiskřička uprostřed věčné tmy probleskla jediná myšlenka: „Já!“

V té chvíli začal život. Poznáním vlastní existence. Myšlenka rostla, bytněla a nakonec ovládla všechno. Já jsem...”

Následoval výbuch citů a ponořil se do strhující mnohosti bytí. Kolem dokola kypěl život. Záplava vědomostí se vevalila do jeho mysli, bylo to pravé furioso vzpomínek a zkušeností. Lačně je do sebe všechny sál. Zdálo se, že se zalkne hojností informací, a vzbuzovalo to v něm strach - což byl pro něj nový, pramálo příjemný pocit. Vybil si ho, když se mu ztrýzněně vzepřel. Reagoval instinktivně a náhle jako by cosi odválo to, o čem se domníval, že vnímá. Okolí se bleskurychle změnilo.

Tohle nebylo místo, kde se zrodil. Strach se změnil v nelibost, a když poznal, že tentokrát je skutečně sám, opět to v něm vzbudilo obavy.

„Kde to jsem?“

Reflex ho přiměl opustit vlast. Tady mu bylo všechno cizí a těžko srozumitelné, nečekal zde na něj nikdo, kdo by ho poučil, co je život. Nebo přece jen ano? Připadalo mu, že s každým nadechnutím a vydechnutím vnímá stále zřetelněji, že jsou mu nablízku inteligentní bytosti, které vyvíjejí nejrůznější činnosti. Ty mu snad pomohou. Byl na ně odkázán.

1.

„...a pokud robot nezrezavěl, funguje dodnes,” přerušila Ilara Clandorová ječivě syntronický Mas přicházející z neviditelných akustických polí. „Tuhle pohádku si nech, já chci slyšet jiný příběh. O lidech, Bluesanech a Gurradech.”

Zírala na esovitě zatočený nástěnný regál, na němž byly umístěny ve vyrovnané řadě dobře dva tucty dezaktivovaných panenek. Tohle jí udělali tvorové se lví hřívou a křehce vyhlížející Perlianové. Loutky v jejich snech oživaly a mluvily s ní tak, jak by to dospělí nikdy neudělali.

„Anson Argyris skutečně existoval,” pokračoval Servo nevzrušeně. „Byl to věrný přítel lidstva a...”

„Báchorka!” vykřikla Ilara a zakryla si oběma rukama obličej. Už se nemohla dívat na holografický obraz, na tenhle stroj v lidské podobě s černým kudrnatým vousem spleteným do dvou čupků. Od té doby, co jí bylo šest - a oslava jejích narozenin před týdnem byla vskutku velkolepá - zatoužila po něčem vzrušivějším. Byla teď už dost velká a nemusela se řídit všemožnými zákazy dospělých.

Ilara opatrně rozevřela prsty a vykukla mezerou. Vousatý robot byl tam, kde předtím a nehybně na ni hleděl.

Zadupala. Vibrace, které tím vyvolala, si Servo vyložil jako pokyn, aby pokračoval v programu.

„Co ti mám vyprávět, Ilaro? Příběh o Michaelu Rhodanovi, který jako Roi Danton svobodné obchodníky...”

„Ne!” zavřískla dívka. „To je hrozná nuda!”

Dvoumetrový ramenatý obr se k ní sklonil a řekl: „Čím bych ti tak udělal radost, Ilarko? Co chceš slyšet?”

„Už nejsem malá holka, je mi šest let!” vyprskla dívka vzdorně.

„Přirozeně, holčičko moje...”

„Nejsem ani tvoje holčička! - Víš co, pověz mi něco o hvězdném duchovi.” Občas ji nesmírně bavilo všem odporovat jen tak, bezdůvodně. Mívala při tom slastný pocit síly. Jako teď.

„Hvězdný duch, to je trivideový program,” vysvětlil jí Servo. „Z právních důvodů nedisponuji příslušným paměťovým blokem.”

Ilara si důrazně povzddechla a vykřikla: „Pluto, k noze!”

Opovrhlivě si změřila hologram a opustila obytný sektor. Pluto ji následoval a vrtěl ocasem. Ilarka dostala psa k narozeninám od Rona - byl to bílý pudlík, téměř k nerozeznání od živého pejska.

„Otevři!” poručila.

„Je dvanáct minut po dvaadvacáté hodině,” prohlásil Servo. „Byt smíš opustit až zítra, dnes už ne, Ilaro.”

Pluto se opřel o dveře předními běhy a začal na ně škrábat drápky.

„Chci si vyjít s psíkem ven,” zaprotestovala Ilara. „Musí jít čůrat. A kromě toho nejsem vůbec unavená.” Servo mlčel.

„Neslyšel jsi? Pluto si potřebuje dojít ke svému oblíbenému stromu!”

„Jdi spát, Ilaro, prosím.”

Dívka vzdorovitě tiskla dlaň ke kontaktní plošce dveřního mechanismu. Nic se ale nedělo. Jen Pluto tise poňafával, jako by vycítil, že jsou zde uzamčeni.

„Bud’ zticha!”

Poslechl ji na slovo. Ilarka ho za to podržela za ušima. Cítila měkkou, teplou srst, která jako by ani nepatřila robotuhračce.

„Nic nezmeškáš, Ilaro.“

Kecy dospěláků! Přirozeně že přicházím o hodně! pomyslela si dívka. Noc může být nekonečně dlouhá. A přicházejí v ní duchové žijící mezi hvězdami, které mohou vidět a s kterými mohou mluvit jen děti. Tihle duchové vědí, jak se stát neviditelnými. Ilara obdivovala ohnivé vlasy těchhle malých bytostí - poslední díl dávali ani ne přede dvěma hodinami v trivideu.

Ilara v den svých narozenin pochytila kódové slovo, kterým Ron vypínal Serva. Vyslovila je a otevírací mechanismus reagoval okamžitě. Za několik vteřin stála holčička na široké chodbě. Tady nahoře, téměř v šes-tiseťmetrové výšce, vládl nezvyklý klid. Nikde ani živáčka. Stropní iluminace desky vydávaly jen bledé světlo. „Kam půjdeme, Pluto? Co říkáš?“ Psí robot si jen otřel Čenich o packy. „Už to mám! Podíváme se za Anne, ano?“ Anně byla jedna z Ilariých kamarádek ze školky a bylo jí šest už před pěti standardními měsíci. Ilara jí kvůli tomu záviděla. A také jí imponovalo, že viděla už tolik hvězd. Kamarádka jí často vyprávěla, že se narodila na Zemi, ale hned nato, že se přestěhovala na jeden z nove osídlených světů. Nebylo na něm prý ještě ani vybudováno pořádné město. Její otec byl transmisní technik stejně jako Ron.

Obývali ale Olymp vůbec Udě, kteří by měli jiné povolání?

Chodba ústila na „hlavní třídu“1, jak nazvali obyvatelé rozlehlou chodbu zkrášlenou keři, stromy a kvetoucími rostlinami. Byla z ní vyloučena veškerá doprava, pouze dva protiběžné pohyblivé chodníky umožňovaly dosáhnout rychlosti dvakrát vyšší, než činila rychlost chůze. „Hop, Pluto! Netvař se tak pitomě!“ Psíkovi dělalo potíže naskočit na jedoucí pás. Nakonec ho Ilara vzala do náruče, po-vískala mu srst a řekla: „Ron musí vylepšit tvůj program. Chci, abys uměl nejrůznější kousky. Jako Annin čivaha, exotický pětinožec, který umí chodit pozpátku a spoustu dalších triků.“

Na druhé straně třídy ji mýjela skupina Adaptovaných, kteří se něčemu hřmotně smáli. Ilara se bála těchhle chlapíků se srpkovitými hřebeny vlasů, oni si jí ale nevšíмали. Teprve po chvíli se po nich ohlédla. Ertrusané jí připadali jako zlí obrové z prastarých bájí. Bydlí tady na našem poschodí? Jsou to naši noví sousedé? uvažovala horečně.

Pluto se jí začal Škrábat ven z náruče, a tak ho postavila na chodník. Ulice před nimi se rozšiřovala v rozlehlý park. Velké balkony se téměř dotýkaly korun stromů.

Nad sebou měla celkem sedm poschodí a úplně nahoře se klenula kopule, za níž byla vidět obloha nad Olympem. Ilara se na ni na chvíli zahleděla a hledala známé hvězdy. Rozoznala ale jen ty nejjasnější, neboť Trade City bylo tlumeně osvětlené.

Dívka se nechala vynést o dvě poschodí výš antigravitačním polem, určeným pro těžké náklady. Opodál vzlétlo hejno vylekaných ptáků. Budovatelé obytné věže kladli důraz na to, aby v ní bylo prostředí co nejpřirozenější pro obyvatele. Dvacet tisíc bytů Ilara Clandorová si ani nedovedla představit tak obrovské množství, a tak vždycky říkala „šíleně moc...“

Rodiče její kamarádky byli zamožní, to bylo znát i na poloze a velikosti jejich bytu. Ilara sem chodila ráda, protože kruhová chodba vedla k jedné z prosklených galerií, odkud bylo nádherně vidět na celé okolní Trade City. Často tu postávala a s nosem přitisknutým na sklo užasle pozorovala ruch a shon pod sebou.

Neodolala ani tentokrát. Na Trade City byl úchvatný pohled ve chvíli, kdy se večer měnil v noc. Město se zahalilo do zářivého hávu, dosahujícího až k horám na severu. Oblohu často zakrývaly mraky, teď ale byla jasná.

Dole pulzoval v ulicích život. Kluzáky poletovaly s blikajícími polohovými světly, laserové paprsky vytvářely na obzoru světelné reklamy. Pluto se rozvřel, když se jen o několik kilometrů dál objevil obrovský bílý pudl.

„Potěšte své dítě. Psí robot je hravě naučí soužití se zvířaty!“ luštila Ilara pracně nápis pod reklamním obrazem.

Dolů padala hvězda, krátce nato druhá a třetí... Z Mléčné dráhy přilétaly velké kulovité nákladní lodě. Ilara vzrušeně oddechovala a zamlžovala tak sklo před ústy, když pozorovala, jak obří transportéry přelétají Trade City a klesají na kosmodrom.

„Až budu velká, budu létat s takovouhle lodí,“ zašeptala. Pluto naklonil hlavičku ke straně a jako by jí naslouchal. „Chci poznat hvězdy, jsou tak krásné.“

Kulovitá plavidla jí zmizela rychle z do-

hledu a Ilara hledala na obloze další. Zklamalo ji, když žádnou neviděla. Trade City ji náhle přestalo zajímat.

„Pojď!“ řekla a Plutovi a vykročila.

Vůbec nemyslela na to, kolik je hodin, když přitiskla rychle několikrát po sobě dlaň na senzor automatického vrátného u dveří bytu Moltransových. Konečně se rozsvítila kontrolní lišta, což značilo, že je někdo doma. Malá obrazovka ale zůstala i nadále tmavá.

„Ilarko, ty jsi sama?“ ozvala se v reproduktoru Annina matka.

„Mám s sebou Pluta. Přišla jsem si hrát s Anně.“

„Víš, kolik je hodin?“ ozvalo se po delším váhání.

„Ano. Myslím že deset.“

„Po jedenácté. Anička už dávno spí.“

„Promiňte,“ zamumlala rozpačitě Ilara.

„Že tě nechají rodiče, aby ses potulovala takhle dlouho do noci... Vědí vůbec, kde jsi?"

„Samozřejmě, že ano," odpověděla dívka a kousla se do spodního rtu.

„Počkej!" ozvalo se z hlásiče. „Hned tě pustím dovnitř. Potom zvoláme Ronovi a Dindře, aby si tě u nás vyzvedli."4

Ilara polkla naprázdno. Náhle věděla, že bude malér. Rodiče jí přinejmenším zakážou dívat se na trivideo.

Prudce se otočila a rozběhla se. Pluto se držel za ní, když začala sbíhat po rampě dolů.

„Líarko! Kde jsi? Měj přece rozum ("ozývalo se za ní.

Sybil Moltransová neměla nejmenší Šanci ji dohonit.

Vtom Ilara zakopla, upadla a s jekotem se řítila k okraji rampy, za níž zela nejméně desetimetrová hlubina.

Ochromila ji hrůza, ale pak se nečekaně zastavila kousek od propasti, jako by se jí zmocnila neviditelná ruka. Zděšeně hleděla dolů.

Teprve nyní si uvědomila, že všude jsou ochranná silová pole, aby se obyvatelé Sila nešťastnou náhodou nezřítily do hloubky. Pluto jí svým drsným jazýčkem olizoval obličej. Prudce ho odstrčila a zaječela: „No tak fuj, Pluto, nech toho!"

Blížila se půlnoc. Když si rodiče někam vyšli, nikdy se nevraceli domů dřív, než ve tři ráno. Proč by měli přijít zrovna dneska dřív? uvažovala Ilara. Mám ještě dost času, abych se tu porozhlédla.

Lidé v expresním výtahu na ni vrhali zkoumavé pohledy. Ilara se snažila je ignorovat, a přece jí to nebylo příjemné. V kabině klesající prudce dolů bylo nejméně Čtyřicet cestujících.

„Kampak tak pozdě, děvenko?" zeptal se jí holohlavý vousáč stojící vedle ní, a když se usmál, objevily se dvě rady ocelových zubů.

Ilara vzdorně našpulila spodní ret.

Muž si k ní přidřep a řekl: „Mám hrozně rád malé děti. Zvláště v noci."

Dívka chtěla ustoupit, ale neměla kam, protože za ní byla stěna kabiny. „Nejsem malá," odsekla. „A nikoho se nebojím."

„Ani mě ne? Opravdu?"

„Ty jsi duch?"

Lidé kolem se rozesmáli a cvakali umělými chrupy.

„Kdepak, holčičko, já nejsem duch. Jsem jenom cesták, který za poslední léta zrazoval půlku Galaxie. Mé dcerce bude teď asi tolik co tobě neviděl jsem ji už dobré dva standardní roky."

„Hej!" vykřikl kdosi na druhé straně kabiny. „Tebe já přece znám. Ty jsi malá Clandorová, nemám pravdu?"

Ilara si stůsně povzddechla. Jindy ji těšilo, že je v Silu známá jako kostkovaný myšob, teď jí to ale vadilo.

„Jasně, jsi to ty," pokračoval neznámý na druhé straně kabiny. „Byla jsi před týdnem se svým tátou u hlavního transmitéru a vypyťovala ses na kdecu. Nevzpomínáš si na mě? Jenom je mi divné, že tě Ron nechá, abys ses courala samotná kolem půlnoci po Věži. Kolik ti vlastně je?"

Vtom výtah zastavil a jasný syntetický hlas řekl: „Třicáté poschodí. Nákupní pa~ s až Nostalgie."

Ilara vystřelila z kabiny, zahrnula do nejbližší uličky a schovala se za stohem prázdných přepravek. Nikdo za ní neběžel, a to bylo dobře, protože neměla chuť odpovídat na všetečné otázky. Zrovna dnes ne.

Od chvíle, kdy se dívala na irivideo, jí bylo jasné, že se dnes skutečně setká s duchem. Ale kde? Určitě ne v horních podlažích obytné věže, kde znala kdejaký kout. Nová pro ni byla pouze dolní poschodí, sahající hluboko pod zem. Věděla, že duchové se cítí jako doma v temných zákoutích.

V pasáži bylo živo a našinec v ní mohl strávit třeba dva dny a stále v ní nacházel něco nového. Nabízelo se tu všechno, od laciného šmejdu až po hříšně drahé delikatesy pocházející z opačného konce Mléčné dráhy. Byly zde prosklené, rozzářené obchody, ale také úseky, kde byly „levné bazary,, jak jim říkala Dindra.

Ilara tu byla před týdnem s matkou a nyní znovu ucítila „vůni hvězd,, směs aromat nejrůznějších druhů koření a ovoce, z které se jí sbíhaly sliny. Na okamžik se zastavila, zavřela oči a její dětská fantazie se přemístila na vzdálené planety.

Lidé ji postrkávali před sebou a musela se chtít nechtíc prodírat tlačenicí kolem prodejních stánků, jejichž pulty se prohýbaly pod hromadami ovoce. Jinde bylo zboží vystaveno na antigravitačních plošinách a Ilara nechápala proč. Líbilo se jí tady ale mnohem víc než ve sterilních luxusních obchodech, kde si nemohla nic osahat.

Z náhlého popudu sebrala dívka z pultu červený plod veliký jako pěst. Oba prodávající Unithané měli plné ruce a choboty práce, protože obsluhovali nejméně tucet zákazníků najednou.

„Hej, okharyi stojí čtyři galaxy!" zvolal jeden z nich, když ji zahlédl. s „Moc drahé!" odbyla ho Ilara a hbitě se rozhlédla. Unithan by musel být hodně mrštný, kdyby ji chtěl dohonit.

„Polož to!"

„Zaplatí to maminka!" zvolala Ilara a zakousla se do okharyi, až jí lepkavá Šťáva stékala po bradě. Ukázala na obstarožní pb-

tloustlou dámu, která si právě nechávala svázat trs na paži dlouhých kořených travin. Ta samozřejmě nechápala, co po ní Unithan chce. A než se ti dva domluvili, byla Ilara už v bezpečné vzdálenosti.

„Stůj!" zahřímál za ní unithanský prodáváč, ale holčička se mu ztratila v davu.

Ovoce bylo lepkavé jako med a chutnalo báječně. Zahánělo hlad i žízeň současně. Kulovitá semena zahodila

Ilara do odpadkového drtiče. Současně pohlédla na světelné hodiny.

1. květen 1289 NGL, 23.58 místního času.

Uvědomila si, že si musí pospíšet.

Vtom jí čísi silná ruka sevřela rameno a kdosi vykřikl: „Má Ron Clandor zapotřebí, aby jeho dcera kradla ovoce a kdovíco ještě?“

Marně se Ilara pokoušela vymanit ze sevření, ale vzápětí se jí kolem levého nadpaží obemkla druhá ruka s třemi.

„Nic jsem neukradla,“ bránila se. „Ten Unithan mi dal ochutnat.“

„Nedělej ze mě pitomce!“ vypískl nezTiámý a otočil ji prudce k sobě.

Ilara jen zalapala vyděšeně po dechu, když uviděla jejich souseda Yutiirůma, který už si na ni několikrát stěžoval rodičům. Bluesan zavrčel cosi nesrozumitelného a sklonil se k ní.

„Au, to bolí!“ vyjekla dívka. Vzpomněla si ihned, jak Yuturiimovým pomalovala okna černou barvou, kterou obtížně stíral Í Čisticí robot. Dva týdny domácího vězení pro ni byly nejhorším trestem, jaký si dovedla představit. Bylo kruté, když nemohla tak dlouhou dobu bloumat všude možně po Silu. Pomstila se Bluesanovi tak, že mu propašovala do bytu stiggy, obtížné můry, které kladly svá vajíčka do modrých květin. Zdálo se, že Gatasan nevytušil, kdo mu připravil toto soužení, protože Ron Ilaru podruhé nepotrestal.

Mluvidla na krku Bluesanovy talířovité hlavy se hekticky pohybovala.

„Pust' mě!“ zasyčela Ilara.

„Víš Ronald Clandor, že jeho dcera krade? Je na tebe zřejmě moc hodný, jako všichni lidé. Já bych ti za tohle stáhl kůži z těla!“ křičel Bluesan rozzuřeně a táhl dívku za sebou. Bylo jasné, že ji nepustí dřív, než se ocitnou tváří v tvář jejím rodičům.

Ilara se v duchu proklínala, že se rozhodla zrovna dnes prožít nějaké dobrodružství. „Pluto, trhej!“ vyhrkla.

„Ubližuje mi!“

Psí robot ale jen zvedl tlapy a to bylo všechno. Jeho naprogramování bylo zřejmě směšné banální,

„Můžu jít sama!“ zaprotestovala dívka, ale Bluesan na ni nedbal. „Je mi to mrzí mě to, Yiiturume,“ vyjekla zkroušeně.

Gatasan byl neoblomný. Nikdo v davu si jich nevšímal. Ilaře bylo jasné, že zašla příliš daleko a že neunikne průšvih, jakmile nastoupí do nejbližšího výtahu.

„Pomoc! Chce mě unést!“ rozječela se ze všech sil.

Vmžiku se Yutunimovi a Ilaře postavili do cesty tři čtyři muži a dívka slyšela jakoby z velké dálky Plutův štěkot. Vzápětí Bluesan zavyl a pustil ji. Kdosi křičel, aby zavolali bezpečnostní službu, zatímco Ilara se pracně prodírala pryč tlačenicí zvědavců.

„Tam vpředu je můj tatínek!“ křičela. Předtím si vyhlédla jednoho Ertrusana a nyní na něj mávala a pospíchala k němu. Než se koíemstojící vzpamatovali z ohromení a uvědomili si, že dvouapůlmelrový kolohnát nemůže být ani náhodou otcem křehké dívenky, měla Ilara už dostatečný náskok. Pluto běžel vedle ní.

Po dvaceti metrech skočila do antigravitační šachty a opustila ji o dvě poschodí níž. Nikdo ji nepronásledoval. Sedla si na bobek, objala psího robota a zafňukala: „Já přece nechci žádný průšvih, Pluto.“ Slzy, které jí vhrkly do očí, si otřela hřbetem ruky. Na okamžik si dokonce pohrávala s myšlenkou, že se vrátí domů a lehne si, ale vzápětí dupla netrpělivě nožkou. Chtěla za každou cenu vidět hvězdného ducha, ne v trivideové pohádce, ale skutečného.

Počkej na mě! říkala si v duchu vroucně. Počkej na mě, prosím!

2.

Ilara byla vzrušená a nedočkává současně. Vůbec nedomýšlela následky svého jednání. Dospěla předtím až k úpatí antigravitační šachty. Byla tu jen dvakrát a pokaždé se příšerně nudila. Tady dole v podzemních podlažích se nedaly navazovat nové známosti tak snadno jako ve Věži. Mnohé prostory byly nepřístupné, sloužily jako zásobárny a sklady.

Páchlo to tu čisticími prostředky a ozonem. Ilara pokrčila znechucené nos. Nablízku si začal brumlat nějaký agregát. Dívenka sebou trhla, a pak se obrátila ke svému psímu robotu a řekla: „Nemusíš se bát, Pluto, jsem u tebe.“

Chodba byla osvětlená jen nouzově. Ilara přešla nevšímavě několik odboček. Byla ještě příliš nahoře. Duchové se přece ukazují jen zřídka v blízkosti lidí, to viděla v trivideu. Zjevovali se zřejmě až ve chvíli, kdy měli pocit, že je nikdo nepozoruje. A neviditelní jsou, když...

Ilara sebou Škubla a zahleděla se dál do tmavé chodby. Nezahledla tam něčí stín? Protřela si oči a špitla: „Je tam někdo?“

Vtom se k ní přihnul rudý talířový robot a nestačila se mu vyhnout do postranní uličky.

„Do háje!“ zavrčela dívka. Teď se mě začne vyptávat, co tu pohledávám, a nejspíš mě pošle nahoru, pomyslela si.

V té chvíli robot prosvištěl nevšímavě kolem ní a letěl dál do chodby. Ilara si vydechla úlevou, když si uvědomila, že to byl pracovní robot, nenaprogramovaný na kontakt s živými tvory.

Za minutu objevila ukazatel, vedoucí ke schodišťové šachtě. Jen s vypětím sil pootevřela těžké dveře a

proklouzla jimi. Před sebou měla Šachtu vedoucí do temné hlubiny. Zmocnil se jí tísnivý pocit, když se šachtou rozlehl dutý klapot jejich bot po ocelových schodech. Vládlo zde takové šero, že stěží viděla na dva stupně pod sebe.

Poprvé ji začalo nepříjemně Šimrat v břiše. Musela sebrat veškerou odvalu, aby šla dál. Měla sto chutí se otočit a vrátit zpátky, ale pohánělo ji vědomí, že tam někde dole ve tmě žijí v odloučení hvězdní duchové. Neměla tušení, jak na to přišla. Každopádně v pohádkách se nikdy nemluvilo o podobných schodišťových Šachtách.

Napočítala dvacet schodů a pak před sebou spatřila galerii táhnoucí se do obou stran. Odevšad se ozýval šum pracujících přístrojů.

Ilara zaváhala jen na okamžik a pak se vydala doprava, kde se táhla matně lesklá, silná potrubí. Pluta si vzala do náručí, protože se co chvíli zapřičil v mřížovém roštu packou.

Pod sebou uviděla moře světél a několik pracovních robotů, kteří si jí ale vůbec nevšíмали. Tlusté trubky se sem sbíhaly ze všech stran a mizely v podlaze. Pod stropem se táhly ventilační Šachty. Ilare bylo jasné, že se ocitla v „břiše“, obytné věže. V lesklých nádržích se čistila voda a všude pracovala recyklační zařízení.

Dívka se užasle rozhlédla a zmocnil se jí dosud nepoznaný neklid. Bylo jí, jako kdyby jí pod kůži vlezla horda mravenců.

„Musíme ho hledat, Pluto,“ zamumlala. „Vím, zeje nablízku. Cítím to.“

Pudlík na ni oddaně pohlédl svými černými knoflíčky, ale bylo vidět, že jí nerozumí. Jeho Čip byl ocejšchován pouze na určitý počet příkazů a frází.

„Správný pes by teď zavětlil a pomohl mi,“ vykřikla dívka vzápětí zlostně. „Ale ty? Necháš se jenom nosit na rukou! Ptám se sama sebe, proč jsem tě vůbec s sebou bra...“ Zmlkla, když ani ne pět kroků od sebe zahlédla v přítmí rozmazané obrysy něčí postavy.

Rozbušilo se jí srdce a na chvíli zavřela oči. Když je znovu otevřela, duch byl pryč. „Je tam, Pluto,“ vyjekla. „Opravdu tam je!“

Marně se snažila vzpomenout, jak hvězdný duch vlastně vypadal. Jako Člověk? Ne. Byl malý, asi tak půl její výšky a vznášel se těsně nad podlahou. Rozběhla se a Pluto, kterého postavila na mřížku, nemotorně hupkal za ní.

Průhlednými trubkami se valily zpěněné splašky ze všech sektorů obytné věže. Ilara si nedovedla představit, jak se z takové hnusné břechky může stát opět pitná voda, třebaže už měla mlhavé vědomosti o bakteriálních filtrech a podobných technologiích.

Časový údaj na displeji umístěném na konzole ukazoval, že je 2.05. Dívka ohrnula mrzutě rty. Měla dojem, že od chvíle, kdy se dostala sem do technického podzemí, uplynula nanejvýš Čtvrt hodina. 2.06. Hlasitě potáhla a měla pláč na krajíčku. Neměla tušení, kde a jak promarnila takovou spoustu času.

„Chci ho vidět!“ vyhrkla vzdorně. „Já chci... chci a chci!“

Přesunula se pod jedno potrubí. Nevšímla si louže mastné tekutiny, uklouzla po ní a natáhla se jak dlouhá, tak široká. Bolest způsobená pádem nebyla zdaleka tak nepříjemná jako lepkavý hnus, který jí zaneřádl šaty. Přejela si hřbetem ruky po obličejí a zjistila, že jí má také lepkavou.

„Pluto, okamžitě ke mně!“ vykřikla rozzlobeně.

Psí robot za sebou zanechával také lepkavé špinavé řápoty. Jak jenom mám vysvětlím, kde jsem se tak zmazala? pomyslela si zhrozeně Ilara. To ale nebylo důležité. Mnohem horší bylo, na co se vymluví, až přijde o hodinu později než rodiče. Ze všeho nejraději by se byla rozplakala a náhle se zalekla vlastní odvahy.

Pojď ke mně!

Kdo to řekl? Dívka přimhouřila oči a pátravě se rozhlédla. Neviděla nic než nepřehlednou spleť potrubí a technických zařízení. Nic nenavědčovalo tomu, že by se tu někdo zdržoval takhle v noci.

Ztěžka polkla a stísněně vyhrkla: „Haló!“ Strašlivě ji svěděl zátylek.

Honem pryč odsud! křičelo v ní všechno. Zatoužila být zpátky doma dřív, než si Ron a Dindra všimnou, že se málem do rána potulovala po obytné věži. Současně ale čekala, že se stane ještě něco, co by ospravedlnilo její váhání.

Přehnaně pečlivě si otírala ruce o trubky vedle sebe a dívala se upřeně na úzkou uličku mezi dvěma agregáty. Nepohnulo se tam něco? Stiskla pevně zuby a pak se odrazila od stěny. Mezera byla dost široká na to, aby se jí mohla prosmýknout.

Cosí zašelestilo.

„Kdo je tam?“

Přirozeně žádná odpověď.

Ilara pukala zvědavostí a touhou po dobrodružství. Hnala se dál, jak nejrychleji mohla.

Náhle se v ní cosí vzmohlo. Nebyl to ale vlastní pocit. Zmateně se zarazila. Už necítila strach, byla jen nevýslovně napjatá. Nepohnulo se tamhle zase něco?

Ulička mezi zařízeními se náhle rozšiřovala a měla nepravidelný tvar. Kovové součástky se leskly v matném světle dopadajícím z výšky. Ilare poskočilo srdce radostným vzrušením. Do očí jí hledělo vyděšené roztomilé stvořeníčko a pomalu se k ní blížilo z nejzazšího kouta.

Že by hvězdný duch? Ne, to nebyl žádný skřítek, ale bytost z masa a kostí, která váhavě špulila rty a vydávala prazvláštní zvuky. Aby Ilara neděsila cizince ještě víc, přidřepla si, natáhla k němu instinktivně dlaň a druhou rukou současně držela Pluta, který sebou věren svému programu škubal a útočně štěkal.

„Já jsem Ilarka," vydechla. „Nemusíš se mě bát." Jemně se usmála a vyhrkla: „Jak se jmenuješ?"

Maličký se celý třásl a dívka měla na chvíli pocit, jako by v jeho knoflíkových očkách spatřila náznak zájmu. Vzápětí ale opět převládla hrůza.

„Já jsem Ilarka. A jak se jmenuješ ty?" opakovala.

Ucítila podivný zápach. Že by maličký...? Ilara si vzpomněla, že děti se někdy pokakají, když mají strach.

Odjakživa si přála mít někoho, s kým by si mohla hrát, hrozně toužila po bratříčkovi. Ale Ron jí dal jen psího robota.

Cizí tvor pronikavě zapištěl, když se ho dotkla. Vzala ho za tenkou ručku a na oka-

mžik se bála, že mu ublíží. Jenže jeho odpor vzápětí zesílil. Ze všeho nejraději by ho byla sevřela v náručí a už nikdy nepustila.

Z úvah ji vytrhlo jakési vrnění. Zdálo se, se neznámý pomalu uklidnil. Bezpochyby vycítil, že to s ním dívka myslí dobře.

„Budou ti říkat Jack," zašeptala Ilara. „Souhlasíš, příteli?"

Usmál se na ni a přestal se jí vzpírat. Jemně ho k sobě přitáhla a pohladila ho po hlavičce.

Jack to bylo jméno pólo inteligentního šimpanzího mláděte, které v trivideovém seriálu prožívalo na zemi všemožná dobrodružství. Ilara zatím nevynechala jediný díl. Nevěděla, jestli Jack opravdu žije, nebo to je pouhá simulace, jak tvrdil Ron, a bylo jí to srdečně jedno. A navíc ji potěšilo, že má nyní nablízku svého opravdového Jacka.

„Odteď budeš můj bratříček, Jacku. Víš, co to je? Ne? Budeš patřit k nám do rodiny, spát v mém pokoji a spolu se budeme toulat po Sile. Budeš s námi jíst a...", Ilara se zarazila a vyhrkla: „Nemáš hlad, Jacku?"

Vytáhla z kapsy citrónový bonbon, opatrně ho rozbala a přiložila k Jackovým rtům.

„Je to dobrota, neboj se a ochutnej. Pomáhá to zahnat hlad a žízeň. Víc u sebe nemám, ale zítra ti přinesu mnohem víc. Už nesmíš mít nikdy hlad, Jacku, musíš vyrůst a zesílit."

Trpělivě počkala, až si její nový přítel vsune bonbon bázlivě do pusy, políbila ho na čelo a zájímavě řekla: „Už musím jít. Brzy se ale vrátím, Jacku. A pak tě vezmu s sebou. Uvidíš, že se ti u nás bude líbit. Ron a Dindra jsou báječní rodiče."

3.

„Zná kódové slovo," zafrkal mrzutě Ronald Clandor. „Ale odkud?"

„Co já vím," vyprskla podrážděně jeho žena Dindra. „Říkala jsem ti, že potřebujeme ještě jedno zabezpečení, ale tys nechtěl

ani slyšet. Ilarka je teď určitě na jedné z těch svých výprav."

„Vždyť je půl páté ráno."

„Doufám, že sejí nic nestalo," špitla Dindra plačtivě. „Rone, měla jsem celou dobu takový nedobrý pocit. Jenže tys tam musel být až do konce..."

„Takže nakonec za to můžu já, co? Tvá dceruška si trajdá bůhví kde a já..."

„Je to taky tvoje dcera, Rone, na to nezapomeň!" zaječela Dindra Clandorová na manžela. „Teď ale přemýšlej, kde by asi mohla být!"

„Třeba usnula někde v parku. Hele, nic nám nepomůže, když se budeme vzájemně obviňovat. Ilara zná Věž jako svoje boty. Nedovedu si představit, že by někde zabloudila."

„To jsem netvrdila."

„Tak si to v klidu proberme. Alespoň že si s sebou vzala Pluta."

„Fajn," vyprskla Dindra sarkasticky a začala přecházet po obývacím pokoji nervózně sem tam. „Ten ji tak pomůže."

„Přestaň s tím chozením!" vykřikl Ronald Clandor. „Já se z tebe zblázním. Co by se jí asi mohlo stát? Určitě přespává u nějaké kamarádky."

„Slíbila nám přece, že zůstane doma. Chtěla se podívat na Hvězdné duchy a jít spát."

Ronald Clandor se pleskl dlaní do Čela. Na večírku vypil přes svou míru a k tomu byl rozčilený dceřiným zmizením, a tak ho nenapadlo nejlogičtější vysvětlení. „Servo, volal nám někdo, když jsme byli pryč?" zvolal.

„Dva hovory," odpověděl Servo a vzápětí se rozsvítila obrazovka.

„Ahoj, Dinnie a Rone," ozval se hlas Sybil Moltransové. „Myslela jsem si, že vás zastihnu doma. Právě tu byla Ilara a chtěl jít za Anne. Než jsem se vzpamatovala, byla fuč. Zřejmě nevíte o tom, že si vyrazila ven."

Další hovor následoval o hodinu a půl později. Znovu se objevila na obrazovce Sybil. „Víte, nejde mi to z hlavy, a proto

volám ještě jednou. Nerada bych vás strašila, ale Ilarka mi přišla dneska nějak divná, taková roztržitá já nevím, jak bych to vyjádřila...."

„Zavolej jí, Rone!" vykřikla Dindra.

Ronald Clandor vyvolil číslo, které znal z paměti, protože se Moltransovi stali před Časem „členy Clandorovy rodiny„.A to znamenalo na zdejší poměry velmi mnoho.

Trade City, olympská megametropole, praskala už dávno ve švech. Kdysi byla koncipována pro padesát milionů obyvatel, ale tohle číslo už bylo delší Čas překročeno. Posledním pokusem jak zvládnout populační explozi bylo vybudování obrovské, sedmisetmetrové obytné věže v samotném srdci Trade City, jakéhosi města ve městě, celkem s dvaceti tisíci komfortními obytnými jednotkami a naprosto soběstačné. Mnozí obyvatelé mu říkali stále ještě lichotivě Věž, ale běžnější byl poněkud hanlivější výraz Silo. Ten používali hlavně mladí.

Stavitelé Věže nepočítali s tím, jak rychle bude postupovat vzájemné odcizení jejích obyvatel tohoto gigantického komplexu. Neznali se dokonce ani sousedi. Aby předešly izolaci, uzavřely se mezitím mnohé rodiny do jakýchsi komun pěstujících novou družnost. Setkávaly se ve volném čase a bavily se společně. Organizovaly hromadné víkendové výlety nebo jen vyjížděly za nákupy, místo aby si objednávaly zboží prostřednictvím interkomu. Bazarové ulice byly výrazem tohoto nového nostalgického životního stylu. Jednu z těchto komun založil také Ronald Clandor, teprve pětáctiletý technik kontejnerového transmiteru. Jeho o dva roky mladší žena Dindra byla v domácnosti a angažovala se silně v sociální oblasti. Organizovala pomoc mnohým osamělým lidem, žijícím v Trade City a také příslušníkům jiných galaktických národů, kteří se cítili do jisté míry opuštěné, protože byli tak daleko od svých domovů.

„Tu neposednost zdědila Ilara po tobě," prohlásil Ron vyčítavě. Dindra se jen kousla do spodního rtu, ale neodpověděla mu.

„Upozorňuji, že žádaný Účastník hovoru má noční klid," oznámil jim Servo.

„Přesto nás spoj interkomem!" zvolal Ronald Clandor.

„Víš, kolik je hodin?" vyhrkla rozespale Sybil Moltransová, když se konečně připojila.

„Něco před pátou," odpověděl úsečně Ron.

Sybil aktivovala i obrazový přenos a při tom zapomněla nařídít optiku jen na obličej. Vůbec si neuvědomila, že má ve zvyku spát, jak ji příroda stvořila. „Ilarka ještě není doma?" zeptala se Rona.

„Doufali jsme, že nám povíš, víc, Sybil."

„Kdybych to byla tušila, pokusila bych se ji zadržet..."

„Řekla ti, kam jde?"

Sybil zavrtěla hlavou a odpověděla: „Ne. Byla nějaká divná. Nemyslím si ale, že by se jí něco nestalo. Vždyť pořád courá někde po Silu." V té chvíli jí konečně došlo, zeje nahá, a vypnula kameru. „Pomůžeme vám ji s Tedom hledat, to je přece jasné," řekla vzápětí.

„Vyrozumíme bezpečnostní službu," prohlásila Dindra. „Možná leží už někde na medostanici..."

„To by ji už dávno identifikovali a dali nám zprávu," namítl Ron.

„Každopádně neuškodí, když na všech poschodích..." Dindra se nečekaně zarazila. Zašleštění otvírajících se domovních dveří se nedalo přeslechnout. Vyběhla z obývacího a polapila Ilaru dřív, než stačila zmizet ve svém pokoji.

Dívka strnula.

„Bože můj, jak to vypadáš, Ilaro?" vyhrkla Dindra. „Co se ti stalo?"

„Nic," špitla zkroušeně holčička.

„Jak to nic?" vyštěkl Ronald Clandor, který se mezitím zjevil v hale. „Podívej se, jak vypadáš!"

„Nemohla jsem usnout, a tak..." „Kde jsi byla? Jsme od tebe zvyklí na ledacos, ale tentokrát jsi to přehnala."

„Pluto..." „Chceš říct, že za to může tvůj psík?"

„To ne. . . Je mi to líto."

„V jakém neřádu ses to vyválela? Nahнала jsi nám hodně strachu. Proto bys nám mohla alespoň laskavě říct, kdes byla."

Dívka zavrtěla vzdorně hlavou.

„Dobrá, jak chceš," zavrčel její otec. „Já myslel, že se na tebe můžeme spolehnout. Trestám tě nerad, holčičko, ale nic jiného mi nezbyvá. Můžeš si za to sama. Týden nevytáhneš paty z bytu, přesněji řečeno, půjdeš rovnou ze školky domů a nehneš se odsud, jasné?"

Ilara chtěla něco namítnout, už už se nadechovala, ale pak pokorně svěsila hlavu.

Hará Clandorová byla tak vyčerpaná, že usnula málem vstoje. Nepřebrala ji ani vibrační sprcha a vůbec neposlouchala matku, která se jí ustavičně vyptávala, kde byla a co dělala. Jediné, na co si pak vzpomněla, byl moment, kdy spadla docela vyřízená do postele, ještě zamumlala „Jacku!" a rázem usnula jako dřevo.

„Je osm tncet, Čas vstávat, Ilaro Clandorová." Syníronický hlas se jí neoblomně zaryl do vědomí. Dívka byla ale utahaná jako kotě a odmítala se zvednout z postele. Povzdechla si, převalila se a znovu usnula jako dudek.

„Probuď se, Ilaro Clandorová, prosím!" Překulila se na břicho a zabořila hlavu do polštáře. Vzápětí ji popadla něčí ruka za rameno a zatřásla s ní.

„Kdo se může potulovat po Věži až do rána, musí být schopen taky ráno včas vstát," vykřikla rozezleně Dindra Clandorová. „Když chceš, abychom tě považovali za dospělého, tak se podle toho taky chovej ! " „Jsem přece ještě malá," zakňourala Ilara a protřela si oběma rukama oči.

Matka jí pomohla posadit se na posteli a pak se jí zeptala: „Kdo je ten Jack, o kterém jsi mluvila před spaním?"

Ilara se vyděsila. Co vědí? blesklo jí hlavou. Rodiče by jí nikdy nedovolili kamaráda, alespoň ne po tomhle průšvihy.

Naštěstí její matka pokrčila rameny a dodala: „Nejspíš se ti něco zdálo, holčičko. Vždyť jsi už napůl spala, když jsem tě ukládala do postýlky. To máš z toho, že jsi přecenila svoje síly.“

Následovala stejná procedura jako každé ráno, i když tentokrát měla Ilara pocit, že se čas vleče jako hlemýžď. Myslela na Jacka, který na ni čeká v břiše Sila. Ze všeho nejraději by se k němu rozběhla hned.

„Víš, že máš co napravovat,“ připomněl jí otec.

Ilara seděla u snídaně, skoro nic nejedla a marně si vybavovala, jak Jack vlastně vypadá. Má skutečně ohnivé vlasy? Stále znovu jí na mysli tanul obraz trivideového hvězdného skřítka. Ale barva vlasů teď nebyla rozhodující, teď šlo jen a jen o to, že Jack byl bezmocný. Potřeboval někoho, kdo by o něj pečoval a pomohl mu dostat se nahoru, vyznat se v Silu.

A co kdybych to prostě řekla mamce? napadlo ji. Blbost, dospěláci vždycky reagují podezřívavě na neznámé. A přitom Jack je takový sladký. Neublížil by ani mouše.

Také ve Školce byla Ilara roztržitost sama. Nevnímala výklad a ke kamarádkám se chovala podrážděně.

Připadalo jí nesmírně hloupé všechno, co nesouviselo s Jackem.

Prekvapilo ji, když šiji přijel vyzvednout otec. Málem se rozplakala. Jack by s tímhle určitě nesouhlasil. Měla dojem, jako by náhle před sebou viděla oči maličkého tvora, oči, které přímo škemraly, aby na něj nezapomněla.

„Samozřejmě že ti pomůžu.“

„Co říkáš?“

Ilara se vylekala, když si uvědomila, že mimoděk promluvila nahlas. Ron na ni zkoumavě shlédl shůry.

„Málo jsme se o tebe starali, holčičko,“ řekl jemně, když dorazili domů. „Mám pocit, jako by ses nám odcizovala. Co je to s tebou?“

„Nic,“ odsekla, plačky se vrhla na antigravitační lehátko a zakryla si hlavu pažemi. Nechtěla nikoho vidět a s nikým mluvit. Kromě Jacka ovšem.

Ronald Clandor na ni ještě chvilku mlčky hleděl a pak opustil její pokoj. Ilara zakrátko usnula. Zdálo se jí o Jackovi a o tom, že se jí ho podařilo nenápadně propašovat do svého dětského pokoje. Byla šťastná a toužila, aby u ní nový malý přítel zůstal natrvalo.

Když se v noci vzbudila, byla jí hrozná zima. Ne snad proto, že by se porouchala klimatizace, mrazení vycházelo odkudsi z jejího nitra. Ustarané myslela na Jacka, který se tam choulil mezi mohutnými agregáty, sám samotinký, a nemohl usnout hladem a žízni.

Bosá odcupkala do kuchyně. Nenašla nic než hrst ovocných tyčinek. To muselo prozatím stačit. Ron a Dinnie už spali. Jenže Ilafin otec změnil kódové slovo, a tak nemohla opustit byt. Chvilí postávala nerozhodně v hale, a pak se otočila a zamířila do kuchyně, aby uložila tyčinky zpátky do ledničky.

Sotva ji otevřela, zjevila se za ní matka.

„Zase jsi chtěla utéct, Ilarko?“ řekl tiše. „Myslím, že bychom si měly vážně promluvit.“

„Jako mezi dospělými?“

Dindra Clandorová přikývla.

„Je to hvězdný duch,“ vyhrkla dívka zničehonic a vzápětí se z ní začal řinout vodopád slov. Nemohla jej potlačit, potřebovala se konečně zbavit svého trápení. „Bydlí dole v Silu a říkám mu Jack. Je milý a hodný a... mám ho prostě ráda a bude se líbit i tobě, uvidíš.“

„Duch?“ podivila se Dindra. „Nikdo přece nemůže vidět duchy...“

„Dotýkala jsem se ho. Byl měkký a teplý a...“

„Tenhle nesmysl máš z trividea, co. Přestaň si vymýšlet, Ilarko!“

„Ale...“

Matka nepřipustila žádnou další debatu. Odvedla dcerku do jejího pokoje, přikryla ji a políbila na čelo. Když odcházela, ještě

se otočila ve dveřích a prohlásila: „Duchy si stvořili sami lidé. Ať už jsi viděla cokoli, není to nic skutečného. Tenhle Jack je prostě jen výplod tvé fantazie.“

Jak dlouho se ještě chceš hádat s Cistolem Khanem, Atlane? Vyčítáš mu, že udělal přesně to, co bys přikázal ty, být na jeho místě? Posměch extramozku mě zasáhl na citlivém místě. Čtyřicet hodin jsem byl v nebezpečí, že se stáhnou do ulity předpojatosti.

Jsi zklamán, protože tě Cistolo Khan vyšachoval? Nezapomeň, že chce pro své Pozemšťany jen to nejlepší. To já taky, namítl jsem v duchu.

Odpovědi mi bylo tiché pousmání. Kdy konečně uznáš, že lidé už dávno odrostli dětským střevíčkům a jsou schopni sami rozhodovat o svém osudu, arkonský kníže?

Ptal jsem se v duchu, proč jsem se vůbec pouštěl do téhle jalové diskuse. Národy Mléčné dráhy musely Čelit děsivé hrozbě. Tolkandové si s nimi hráli jako kočka s myši a dovedně využívali svárů mezi Galaktiky. Propast mezi nimi se neustále zvětšovala a své mrtvé počítali na miliony.

Nejnázornějším příkladem toho je tvůj vztek na Cistola Khana.

Alespoň mi měl dát šanci následovat ho do Sluneční soustavy. Bylo důležité, abychom spolupracovali.

Třebaže extramozek mlčel, ještě zdaleka to neznamenal, že by neměl co říct. Byl toho názoru, že Cistolo Khan nemohl jednat jinak. Konec konců odpovídal za celou Sluneční soustavu, a nešlo jen o Pozemšťany a příslušníky ostatních národů, ale také odnedávna o Herreachy na Trokanu a o tajemství bývalé archaické planety Ayindiů, která už po staletí zaujímal polohu Marsu.

Ty se ve skutečnosti nezlobíš na Cistola Khana...

Kdybys jen byl tužil, že vedení LSP v čele s Cistolem Khanem 30. dubna sáhne tak hluboko do kouzelnické skříňky a re-

aktivuje ASP antitemporální slapové pole...

Zhluboka jsem se nadechl a zadržel vzduch. Současně jsem zavřel oči a promasíroval si konečky prstů čelo a spánky, abych si urovnal myšlenky. Nikdo z nás, nositelů buněčných aktivátorů, nevěděl, že ASP je připraveno k použití.

Musel jsem se smířit s fakty. I my jsme hráli se zakrytými kartami. Souřadnice Camelotu byly i nadále přísně tajné, a neznala je ani První Pozemšťanka. Natož, aby o nich měl potuchy Cistolo Khan.

Každý má svá drobná tajemství, poznamenal můj extramozek.

Kdesi u srdce mě hrálo vědomí, že Sluneční soustava unikla invazi vetřelců skokem do budoucnosti. Ani ježatky, ani Chaerodové, ani Physandové ve svých obřích člankovitých lodích nemohli pronásledovat Terru. A Země se nedala napadnout ani v případě, že by lehla popelem a změnila se v trosky celá Mléčná dráha. Byla ovšem nedostupná jak nepřítelům, tak přátelům...

Přesto jsem to zkusil, věřil jsem, že budu muset přece jen prorazit hlavou zeď. Marně. PJCO nebyl schopen doletět, kam jsme potřebovali, a nenavázali jsme ani radiové spojení. Nebylo při tom podstatné, jak daleko v budoucnosti Sluneční soustava zmizela.

10. listopad roku 3430 byl památný alespoň pro nás nositele buněčných aktivátorů. Zajímavý byl z historického hlediska rovněž pro Pozemšťany. Lidstvo tehdy málem zaniklo ve zničující bratrské válce, kdy bylo napadeno Carsalským spolkem, impériem Dabrifa a Sífedogalaktickou unií. Jedinou možností jak se vyhnout nesmyslnému utrpení a umírání byl „úprk vpřed“, přesně o pět minut do budoucnosti. Geoffrey Ábel Waringer byl otcem ASP, jehož tajemství jsme vymámili na Bestiích a podstatně je vylepšili. Antitemporální slapové pole nejenže znemožňovalo, aby byl objekt dostižen danou přítomností, ale také se za všech okolností nacházelo vždy v relativní budoucnosti. I když jsme s RICEM hlídko-

váli u osiřelého místa, kde zmizela Sluneční soustava, neměli jsme šanci dohnat chybějící Časový úsek.

Dlouho se ale Sluneční soustava ukrývat nemohla. Bylo třeba zásobovat dvacet miliard lidí a příslušníků jiných národů. Dokonce ani nejvyspělejší technologie neumožňovaly dokonalou soběstačnost Terra byla odkázána na přísun zvenčí. Doufal jsem, že Cistolo Khan zahrnul tuto slabinu do svých úvah.

Tehdy byla Země zásobována trans미터ovým způsobem z Olympu. A dnes? Přestože na ní bylo dost skladů, byla jen otázka času, kdy dojdou zásoby. Dával jsem Cistolu Khanovi několik málo týdnů. Pak bude muset otevřít přístupy k ASP. A bylo jedno, jestli bude ve hře opět Olymp nebo jestli komisař LSP pro jistotu naplánoval zásobování také z jiných světů. Bylo velmi pravděpodobné, že se to na Camelotu brzy dozvíme. GILGAMES se nacházel stále ještě nad Orgomem, jedním z líhňových světů, obsazených Tolkandy, vzdálen 3400 světelných let od Sluneční soustavy. Bylo děsivé a nepochopitelné, jak na něm z minuty na minutu vyhasl veškerý inteligentní život. Nevzpomínal jsem si, že bych kdy zažil něco srovnatelného. Orgom sdílel tento krutý osud s 51 dalšími světy.

Nikoho nemohlo utěšit, že zde žilo, jen, několik set tisíc Pozemšťanů. Každý mrtvý byl tragédií sám o sobě.

Záhadnější ovšem bylo, že při akci zahynuly také dva tisíce Tolkandů, Neezů, Gazkarů a Alazarů, a dokonce i jeden Eloundar. Bylo docela dobře možné, že Tolkandové vědomě vkráčeli do náruče smrti.

K jakým hrůzám vlastně došlo na oněch padesáti dvou planetách? A co na nich probíhalo rozdílně od ostatních hlínových světů, obsazených Tolkandy, na nichž zrál vívok?

Události na Gaillonu a Matjuule, prvních dvou světech, na nichž došlo k hromadnému vraždění, vysvětloval Chaerod Avynšaja ještě jako nehodu. Mezitím jsme se dozvěděli skutečný rozsah tragických událostí a mírně řečeno, byla to katastrofa pro všechny národy Mléčné dráhy.

U všech arkonských bohů, tohle se už nikdy nesmí opakovat, řekl jsem si v duchu.

Co proti tomu chceš podniknout? Cistolo Khan tě vyřadil ze hry, na Arkonu jsi nežádoucí a Camelot sám o sobě nemá potřebné rezervy...

Bud' zticha! okřikl jsem v duchu extramozek.

Vzpomeň si na Lernskou hydru, Nesmrtelný!

I když jsem si to nechtěl přiznat, podobal se zatím ještě vlažný boj galaktických národů proti vetřelcům zápasu s devítihlavou saní v bažinách u Arga. Místo každé utaté hlavy narostly dvě další a Hérakleovi musel pomoci jeho synovec loláos, aby zvítězil nad příšerou. loláos zapálil les a zamezil dorůstání hlav tím, že upaloval hořícími kmeny dračí krky.

Budoucnost měla ukázat, zda se budeme my Camelot'ané smět srovnávat s loláem. Hydra v podobě Neezů,

Gazkarů, Alazarů a Eloundarů a od nedávná také Chaerodů už ale šířila kolem sebe zkázu delší dobu. RICO se blížil ke svému cíli.

„Nadsvětelná fáze letu skončí za dvacet vteřin," ohlásila mi Gerine a v očích jí plál nezkrotný oheň. Tolkandové se neocitli v Mléčné dráze náhodou, tomu nikdo nevěřil od počátku. Důkazy jsme však získali až ve chvíli, kdy došlo k akci na metanovém světě Akhaar v systému TreycoSymm. Tolkandové disponovali nejpodrobnějšími zákulisními informacemi, týkajícími se Pozemšťanů, Halut'anů, Arkonidanů, Akonanů, Bluesanů a dalších. Až mrazilo v kostech hrůzou, kolik toho věděli dokonce také o zcela bezvýznamných národech, které se nikdy ani neobjevily na galaktické scéně. Terranci měli ovšem onu pochybnou Čest, že se stali středem tolkandské pozornosti.

Invaze tím prodělala nepředvídatelný obrat a nabyla hrozivých rozměrů. Země se nutně stala otloukánkem galaktických národů, protože těm byla bližší košile než kabát. Z tohoto úhlu pak bylo třeba se dívat i na spontánní reakci Cistola Khana.

Na panoramatické obrazovce se objevil Orgom, lesknoucí se matně jako perla v kosmu. Lokalizátory vzápětí zachytily také GILGAMEŠ a zdravotní loď 4-CHARITY.

Na hyperfrekvenci nás volal centrální modul MERLINU.

„Získali naši výzkumníci nové poznatky?" přerušil jsem obvyklé uvítací floskule syntroniky stejného jména.

„Arfe Loidanová podložila důkazy zjištěná fakta. Musíme definitivně vycházet z toho, že na Orgomu vzniklo něco, co zapříčinilo smrt inteligentních obyvatel planety. Něco, co vzešlo z vivoku."

Stejně hrfizyplný proces proběhl na všech dvaapadesáti líhňových světech. Bylo zřejmé, že Tolkandům nejde o nic jiného, než cíleně zničit galaktickou civilizaci. Možná hrozilo totéž celé Mléčné dráze.

„Merline," požádal jsem syntronický komplex na palubě GILGAMESE, „dej mi přehled o aktuálních pohybech tolkandských flotil a jejich opěrných bodech."

Na panoramatické obrazovce se objevil trojrozměrný obraz 47 Tucani, vzdálené pouhých 16 000 světelných let od Sluneční soustavy ve směru na Malé Magellanovo mráčko. Šlo o starou hvězdokupu s nadměrným množstvím rudých obrů. Bylo to s podivem, ale nikdy nebyla osídlena, přestože byla určitě velmi bohatá na nerosty. Nestála dokonce ani za to, aby k ní byla vyslána výzkumná flotila.

Nyní ale nebyl čas na úvahy o dávných opomenutích. Tolkandové každopádně přesně věděli, co chtějí. Vytvořili si z 47 Tucani jakési předmostí Mléčné dráhy.

„Momentálně nezjištěny žádné ježatky mimo hvězdokupu." sdělil mi Merlin. „Tolkandové se stáhli a budují si pozice. Potvrzují to data zjištěná dálkovou lokalizací a hypersondami."

Na monitoru se objevily dva tucty značek. (Bylo jich přesně dvacet šest, jak mě opravil extramozek.)

„Jako základny slouží zjevně prastaré světy bez atmosféry. Lze předpokládat rozsáhlý výskyt surovin. Všechny tolkandské opěrné body leží na okraji hvězdokupy, odvráceném od Mléčné dráhy."

Myslíš na pomstu, arkonský kníže?

Ne, jen cítím zahořklost.

Pomstychtivost zaslepuje, to bys měl vědět. Naštěstí nepatříš k těm, kteří si v ní libují.

Uštědřili nám-Galaktikům pořádný políček. Máme jim snad nastavit ještě druhou tvář?

Perry Rhodan by to tak viděl.

Já nejsem Perry! Kromě toho on nic neví o světech, na kterých vyhasl veškerý inteligentní život. Dokonce i tolerance má své meze.

Pokud je Perry Rhodan ještě vůbec naživu.

Měl jsem co dělat, abych se přenesl přes poslední větu extramozku. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere byli už poměrně dlouho nezvěstní, zmizeli beze stopy kdesi v trokanském Hříbu, vyměnění za Kummeroga. Alespoň to tak vypadalo.

„Připojíme RICO k ostatním modulům," přikázal jsem, „a vrátíme se na Camelot."

Moje zástupkyně Gerine pozvedla udiveně obočí, a pak se začala mlčky přibližovat ke GILGAMEŠI, Promluvila, teprve když na sobě ucítila můj pohled. „Tolkandská hrozba je čím dál akutnější, Allane," uvažovala nahlas. „Ať už je Absolutno cokoli, zabíjí obyvatelstvo a může se kdykoli opakovat."

„Máš na mysli cyklus zrození a smrti?"

„Kobyly taky táhnou dál, když všechno sežerou. Tolkandové si vyhlédnou nové planety v Mléčné dráze a vysadí na nich ten svůj vivok. A z něj se vylihnou Neezové a Gazkarové, Alazarové a Eloundarové.

Co když není Absolutno nic jiného než líhnutí nových zárodků?"

„Za tím vězí něco víc," namítl jsem.

„Absolutno je možná proces, při kterém vznikají jedinci schopní rozplozování," vmísil se do debaty velitel palebné sekce Hermon z Arigy. „Připomíná mi to různé druhy hmyzu, jejichž příslušníci se v určitých obdobích vyrojí a vydají se na svatební let. Bezpočet samečků chce oplodnit jednu jedinou samičku, která pak jen klade vajíčka."

Jako pozemští mravenci, vzpomněl jsem si.

Zatím jsem ještě netrpěl představou, že Tolkandové postupně promění jeden sektor Mléčné-dráhy po druhém v jediný veliký hřbitov. Možná to ale bylo jen otázkou Času.

5.

Ilara se toho rána probudila dřív než rodiče a byla jako vyměněná. Nachystala snídani. Plutovi hodila velký kus párku a ten ho v souladu se svým naprogramováním hladově zhltl. Snažila se ukázat v nejlepším světle, ale Ronald Clandor zůstal neoblomný jako žula.

„Co jsem řekl, platí," prohlásil, když dosnídal. „Ještě šest dní bez trividea, Ilaro. Doufám že chápeš, že musím trvat na svém ostatně, včera jsem potkal Ylituriima. Nemluvil o tobě zrovna v dobrém. Cos mu zase provedla?" Dívka vzdorně mlčela.

„On mi to taky nechtěl říct. Však já se dozvím, co se dělo."

Hará si schovala pod šaty několik plátků salámu a sýra a dvě vejce a vyrazila do Školky. Nepochybovala o tom, že na ni Jack už toužebně čeká. Seskočila z pohyblivého chodníku dřív, než došla ke školce. Bylo jí jasné, že Ron bude rádit, až se dozví, že se ulila, ale nemohla si pomoci. Jack potřeboval pomoc a i táta říkal, že se má pomáhat jiným inteligentním bytostem, když se ocitnou v nouzi.

Expresním výtahem sjela do páteho podzemního podlaží a zamířila stejnou cestou jako přede dvěma dny. V jedné chvíli spatřila dva techniky, kteří kráčeli proti ní. Tak

tak se jí podařilo schovat. Ti dva si povídali nahlas o válce. Ilara se vylekala a málem se prozradila.

„Ježatky nás odrovňají, to ti povídám," zahřímal jeden. „Nikdo jím nezabrání v tom, aby přepadli stovky osídlených světů a vytvořili si shromaždiště k útoku v sektoru 47 Tucani. Národy Mléčné dráhy to prostě proshivly. Skutečné vojenské spojenectví, to by byla jediná rozumná odpověď na invazi."

„Čekají nás pěkně všivý časy," ulevil si druhý.

Sotva technici zmizeli, Ilara rázem pustila z hlavy, co slyšela. Válka pro ni byl hodně vzdálený a abstraktní pojem. Pospíchala úzkou chodbou, a když dorazila na místo, dočkala se bezmezného zklamání její malý přítel tam nebyl.

„Jacku, jsi tady?" vykřikla. „Něco jsem ti přinesla a..."

Ze všeho nejraději by se byla rozbřečela, a pak ji zaplavila vlna vzteku. Jestli někdo něco udělal mému bezmocnému kamarádovi, vyškrábu mu oči! zuřila v duchu.

„Nechala jsi mě dlouho čekat..."

Opravdu slyšela vyčítavý hlas, nebo to byl jen přelud, výplod její rozjitřené fantazie? Bylo to jedno, Jack byl tady a to bylo hlavní.

„Přinesla jsem ti jídlo," vyhrkla, když se otočila a uviděla maličkého vedle nejbližšího agregátového bloku.

Musel být vskutku hodně vyhládlý, protože si oběma rukama vcepal salám a sýr do pusy a rychle žvýkal.

Ilara ho pozorovala a oči jí jen zářily. Byla šťastná a toužila, aby jí to vydrželo navěky. „Mám tě ráda," zašeptala. „Jsi můj kamarád, víd'?" Váhavě napřáhla ruku a pohládila Jacka po hlavičce. „Jestli budeš ctít, můžeš spát v mojí postýlce. Musíme být jen opatrní, aby maminka na nic nepřišla."

Ilarino srdíčko tlouklo jako o závod, když šli spolu domů.

Neprohodili mezi sebou jediné slůvko a přesto si rozuměli. Ilara předpokládala, že Ron už bude v práci a když budou mít trochu štěstí, nebude v bytě ani Dindra.

Jack t'apkal krátkými krůčky vedle ní a držel se jí za ruku. Bylo příjemné cítit v dlani jeho prstíky. Byl úplně jiný než Pluto. Ostatně psí robot ji už nezajímal a nechala ho doma. Jack byl živá bytost, o kterou se mohla starat nebyl jako pitomé panenky nebo plyšová zvířátka, hračky ovládané čipy.

Jack pro ni byl jako mladší bratříček. Stiskla mu pevněji ruku a trhla sebou vylekaně, když podivně zasyčel.

Pohládila ho chlácholivě po hlavě, a on zasyčel znovu. .

Vtom si dívka všimla údržbářského robota, který se k nim cílevědomě blížil. Jack na něj zíral vykulenýma očima.

„Neboj se ho, nic ti neudělá. Ani nás nevnímá," uklidňovala ho Ilara.

A robot vskutku zakrátko prosvístěl vzduchem lhostejně kolem nich.

„Říkala jsem ti přece, že se vyznám," zažvatlala a povzbudivě zamrkala na malého tvora. Současně si představovala, jak budou kamarádky pukat závistí, až jim poprvé předvede Jacka. Byla velmi tak pyšná na svého bratříčka z hvězd, že to nevydržela a svěřila se se svým tajemstvím už Anně. Jen se trochu bála, co řeknou rodiče, až se to dozvědí.

Maličký k ní opět vztáhl ručku a bylo na něm vidět, jak rád se dostane ze špinavého, nevzhledného podzemí. Poslušně t'apkal vedle holčičky.

„To je můj bratříček," prohlašovala Ilara hrdě, když ve vyšších patrech potkávali první chodce. Bezustání něco povídala, jako kdyby chtěla Jackovi vysvětlit všechno najednou. Vždyť přišel z hvězd a neví, co je tady ve městě důležité a co se smí a co ne, přesvědčovala se v duchu.

„...dospělí někdy mluví pěkně hlouposti, bráško. Je to tím, že nám dětem prostě nerozumí. Až já budu velká, nikdy nezapomenu, že jsem byla kdysi taky dítě. Pozor, drž se mě pevně! Na antigravitační šachtu musíš být zvyklý, jinak hned nevíš, kde jsi a Čí jsi."

Pomalou stoupali vzhůru. Ilara svírala Jackovi ruku a dělalo jí dobře hrát si na samozvanou pečovatelku.

Antigravitační šachta ústila do hlavního podlaží a nablízku byl expresní výtah. Vládl zde jako obvykle čilý ruch.

„Ahoj, Ilarko!“ zvolal kolemjdoucí postarší pán a poklepal dívence na rameno. Ta se vyděsila a ulevilo se jí, když uviděla Annina prastrýčka Mortimera. Zdálo se, že ztuhl úlekem také Jack.

„Co to máš dneska za kamaráda?“ zeptal se holčičky Mortimer.

„To je Jack, můj bráška.“ odpověděla hrdě.

„Já nevěděl, že...“, vyrazil ze sebe překvapeně staroch. Vzápětí se vzpamatoval a beze slova spěchal dál.

„Z toho si nic nedělej, dospěláci jsou už prostě takoví,“ řekla Ilara maličkému.

Zakrátko vyjeli výtahem o dvě patra níž, než byl byt Clandorových.

„Musíme být opatrní,“ pošeptala Ilara Jackovi a zamířila ke schodišti. Oddechla si, když cestou nikoho nepotkali. Schovala hvězdného skřítku v parčíku u ústí chodby vedoucí k jejich bytu a řekla mu: „Zůstaň tady, Jacku. Vráť se pro tebe, až zjistím, jestli je Čistý vzduch. Pokud budou naši doma, přijdu si pro tebe, až vypadnou. Chápeš?“

Měla dojem, jako by maličký přikývl na znamení souhlasu. I když se ještě nedokázal vyjadřovat slovy, rozuměl všemu, co říkala. Bylo dobré mít přítele, který ji potřeboval.

Matka byla doma a zdálo se, že na Ilaru čeká. Každopádně otevřela dveře dřív, než se dívka dotkla dlaní senzoru dveřního mechanismu. Po čele se jí táhly dvě kolmé vrásky. To nevěstilo nic dobrého.

„Kde jsi byla?“ vyjela Dindra Clandorová na dcerku.

„Já...“, vyhrkla Ilara a horečně hledala alespoň zpola věrohodnou výmluvu.

„Nenamáhej se!“ vykřikla matka. „Vím, že jsi nebyla ve Školce. Takhle to dál nejde, uličnice! Zklamala jsi mě, Ilarko...“

„Nic jsem neprovedla, mami, vážně ne.“

„Tak proč ses ulila?“

Ilara sevřela pevně rty.

„Myslela jsem, že se můžu na svou dceru spolehnout...“

„To můžeš, mami. Já...“ Ilara se zarazila, když spatřila, jak se máti náhle zatvářila ohromeně a přísný výraz vystřídal vlídný úsměv. Hleděla kamsi mimo ni do chodby, pak ji odstrčila a postoupila o několik kroků vpřed. Když se dívka otočila, polilo ji horko. Ze všeho nejraději by se byla v tu chvíli propadla do země a měla co dělat, aby se neroztřásla.

Pomalů se k nim blížil Jack.

„Kdo je to?“ vyhrkla Dindra Clandorová a hlas se jí zvláštěně chvěl.

„To je Jack,“ odpověděla tiše Ilara a jako by byla náhle ráda, že je konec všemu tajnůstkářství. „Můj kamarád.“

„Jak dlouho už ho znáš?“

„Dva dny.“

Na okamžik to vypadalo, že se Dindra znovu rozzlobí. Roztřásla se jí rty a rozrušeně zakroutila hlavou. „Proč jsi mi o něm nic neřekla?“ zeptala se vzápětí dcery. „Tys nechtěla, abych se s ním seznámila?“

Zastavila se před maličkým, který k ní vzhlížel a kulil na ni velké tmavé oči, a pak si k němu pomalu přidřepala.

„Ahoj,“ zašeptala. „Ilařino kamarádi jsou také mí kamarádi. Vlastně bych jí měla vynadat. Je to od ní nezodpovědné, že tě nepřivedla dřív.“

Vzala Jacka kolem ramen a vlídně se na něj usmála. Potom se obrátila na dceru a zeptala se jí: „Kde jste se potkali?“

„Dole v podzemí, v recyklačním sektoru. Byl tak bezmocný. Myslím, že nemá rodiče.“

„Zůstane přirozeně u nás. Dáme do tvého pokoje ještě jednu postýlku.“

Ilara v duchu zajásala, ale pak se zarazila. Uvědomila si, že táta bude určitě tvrdší než maminka a nebude tak snadné ho přesvědčit.

6.

Navštívili jsme jeden z dalších zničených hlínových světů. Nic nového. Právě jsme nalétali na třetí planetu, která patřila do sféry vlivu Křišťálového impéria, a předem jsme věděli, co nás na ní čeká.

Různé sektory Mléčné dráhy se podobaly mraveništi, do kterého někdo zastrčil klacek. Všude vládl zmatek, někteří se jako mravenci pokoušeli zabránit nejhorším škodám, druzí se vztekale zakusovali do invazora.

Během posledního orientačního manévru jsme přijali hlášení, že na 47 Tucani nalétává tucet obřích bojových bluesanských lodí. Po počáteční informaci následovaly jen nesouvislé útržky slov. Radiogram byl několik hodin starý a byl zcela určitě poslední, který stačila flotila odeslat. Nebylo pochyb, že Bluesané zahynuli do jednoho. Podobné ojedinělé zoufalé akce nebyly k ničemu, nanejvýš vyvolávaly ještě větší chaos, který by mohl vést k názoru, že za všechno mohou beztak Pozemšťané a tím i LSP, když po nich Tolkanové tak jdou.

Bojíš se, aby separatisté nechtěli vyhnat Čerta ďáblem, co? poznamenal extramozek. Víme vůbec, s jakými úmysly vlétli Bluesané do hvězdokupy?

Ne, to jsme nevěděli. Nemohl jsem tomu ale uvěřit. Myslel jsem na mohutnou flotilu složenou z osmi tisíc disků, která odletěla směrem na Hírdobaan, aby pomohla závislým na imprintu.

Jsi zakuklený optimista, popíchej! mě extramozek.

Přestaň!

Situace je složitá a bude den ze dne nepřehlednější. Tvůj vlastní národ se tebou zachází jako se zrádcem. Pokrčil jsem rameny. S tímhle jsem se musel vyrovnat jen já sám. Na Arkonu jsem byl považován za nežádoucí osobu, za muže, o kterém se tvrdilo, že zastřelil imperátorku Thetu z Arigy. A korunu všemu nasadily ještě události na chaerodské velitelské lodi. Já a můj doprovod jsme jako jediní vyvázli ze zdravou kůží z krvavého masakru. Nebylo divu, že jsem byl označen za kolaboranta, a bylo jedno, že ti, kteří křičeli ze všech nejhlasitěji, se tím snažili zamaskovat svůj vlastní omyl.

Nikdo mi nevěřil, že jsem bojoval po boku Rossoma z Atalayi a jeho delegátů proti Gazkarům a nabídl mi, aby unikl naším transmitterem. Neměl jsem na to věrohodného svědka, protože Rossom raději zvolil smrt, než aby přijal pomoc od údajného zrádce národa.

Přitom v téhle chvíli nebylo nic důležitějšího, než abychom všichni drželi při sobě. Já osobně jsem byl ochoten podat ruku na usmířenou komukoli. Galaktikové museli pochopit, že přežijí pouze tehdy, když se konečně vzhopí ke společným operacím proti Tolkandům. Jenže jen málokdo byl ochoten mě třeba jen vyslechnout.

„Víš vůbec, kolik set tisíc příslušníků našeho národa žilo na tomto světě v míru?“ zněl arkonský radiogram adresovaný mně, který zachytili na GILGAMEŠI. „Škoda že jsi nepřistál na této planetě dřív, než ji zpustošila zubatá.“

„Žádám vás o všemožnou pomoc,“ odpověděl jsem.

„Zmiz, Allane, táhni za svými pozemšťanskými komplici! Zdá se, že už ani oni tě nechtějí, co? Slyšeli jsme, že Sluneční soustava zmizela. Zrádce si zaslouží stejný kopanec jako prašivý pes!“

„Lokalizace!“ vykřikla Sevia a přehrála data na panoramatickou obrazovku.

Z hyperprostoru se postupně vynořilo šest bitevních lodí Křišťálového impéria.

„Celní útok! Zvýšené emise energie zbraňové systémy nastaveny na maximum!“

Arkonídané se předváděli. Zatím ještě byli daleko, ale za několik minut se měly jejich kulovité lodi dostat na dostřel. Jenže bitva byla to poslední, o co jsem stál. Bylo mi jasné, že si budou vykládat můj ústup jako zbabělost, ale musel jsem žít už s tolika pomluvami týkajícími se mé osoby, že mi na tom nezáleželo.

Neposlechnou tě, dokud nedáš Galaktikům do ruky účinnou zbraň. A i v tom případě bude těžké zlomit arkonskou pýchu.

„Maximální zrychlení!“ poručil jsem. „Kurz Camelot!“

Pozdě odpoledne 4. května doletěl GILGAMEŠ na Fénix, bývalou hlavní planetu Svobodných obchodníků.

Seděl jsem naproti Mylesu Kantorovi. Byl bledý a jako by se díval skrze mě. Kolik hodin už asi nespál? ptal jsem se v duchu. V hubeném obličejí mu vystupovaly ještě víc kosti a oči měl hluboko zapadlé v důlcích.

Neustále si odhrmoval neposlušný pramen blondatých vlasů z čela.

Ve vzduchu bylo cítit nesmírné napětí.

„Sluneční soustava je tedy nepřístupná?“ zeptal se mě nevýslovně smutně.

Věděl jsem, že myšlenkami dlí na mimaské medoklinice. Nemohli jsme se dostat do Sluneční soustavy, alespoň zatím ne.

Nastalo tísnivé ticho, a pak Myles konečně vzhlédl a zeptal se mě: „Doufám, že jsi za mnou nepřišel proto, abys mlčel, Allane?“

„Myslím, že Kallie se daří dobře,“ odpověděl jsem vyhybavě.

„Přirozeně.“

„Jak daleko jste s vylepšením 5D indifferenčního kompenzátoru?“

„Pokud doufáš, že se bude moct zakrátko sériově montovat do lodí, tak na to hezky rychle zapomeň!“

„V čem je problém?“

„Byl bych rád, kdybychom měli jen jeden. Ve skutečnosti je jich spousta. Skoro nikdo z mých výzkumníků už nevěří, že se nám někdy podaří neutralizovat hrkavý pohon Tolkandů.“

Myles Kantor si vyžádal od Serva přísně tajné syntronické řízení simulace.

„Tady jsme se zasekli,“ pokračoval. „Přes všechny předpoklady se nám nedaří snížit dobu výpočtu na méně než deset vteřin. To je ale právě rozhodující pro zvýšení pravděpodobnosti zásahu. Teď bychom potřebovali pár ježatek, abychom mohli rozmontovat vektorový dezintegrátor do posledního šroubečku.“

„Máme přece k dispozici dostačující měrné hodnoty, ne?“ namítl jsem.

„Právě že ne.“

Nemohl jsem riskovat život třeba jediného svého podřízeného jen proto, abychom odtáhli na Camelot několik vraků bodlinatých lodí.

„Podívej se na to z jiné strany,“ řekl jsem Kantorovi. „Výkon kontracomputerů je příliš nízký.“

Srdcem každého 5D indifferenčního kompenzátoru byl kontracomputer, který měl za úkol analyzovat měnící se kurzový vektor ježatky a rozlišit základní algoritmus. Běžná syntronika na to nestačila, jen kontracomputery byly schopny vypočítat všechny pohyby nepřátelských lodí na základě vysoké nepravděpodobnosti.

„Na zvýšení výkonu se taky pracuje nepřetržitě,“ namítl vědec. „Ale termín dokončení nejsem schopen uvést. Jen bych vyvolával falešné naděje.“

Jen zřídka jsem se cítil tak bezmocný a rozrušený zároveň.

Už dvě hodiny jsem se nacházel znovu na palubě své lodi, když se v jednom poli panoramatické obrazovky

náhle zjevil obličej Homera G. Adamse.

„Atlane," řekl tiše, ale důrazně. „Hyperprostorový rezonátor právě naměřil značná hyperdimenzionální zkreslení. . . První analýzy nasvědčují, že jde o silný paramentální jev."

„Kde?" V první chvíli jsem si vzpomněl na dvaapadesát hlínových světů, na nichž Tolkandové vymazali veškerý inteligentní život také u nich rezonátor naměřil silná hyperdimenzionální zkreslení. Na Gaillonu byly nalezeny indicie, nasvědčující vzniku paramentální moci, která vzápětí kamsi zmizela.

„Na Topsisu," přerušil Homer G. Adams mé úvahy. „Byl zasažen systém Orion-Delta."

„Jaká planeta?"

Bývalý šéf Kosmické hanzy pokrčil rameny a já změnil vmžiku své plány.

„GILGAMEŠ odstartuje předčasně. Opustíme Camelot přesně za patnáct minut. Kurz: Topsisid."

„Hyperkom ze Země!" došlo vzápětí hlášení. „Komisař Ligy svobodných Pozemšťanů si přeje mluvit s Allanem."

Adams byl stále ještě v poli panoramatické obrazovky. Vytřeštil oči, ale zvukový kanál měl už vypojený, takže jsem neslyšel, co říká.

„Sem s Khanem!" vyštěkl jsem.

V obrazovce se otevřelo další okno a v něm se zjevil dvoumetrový obtloustlý Cistolo. „Zdravím tě, Atlane," spustil okamžitě, „Různé okolnosti způsobily, že jsem se musel posledně nečekaně rozloučit..."

„I tak se to dá vyjádřit."

Vypadá zdrčaně, skoro vyčerpaně, poznamenal extramozek.

„Neobvyklé okolností vyžadují také neobvyklá opatření. Náš rozhovor nebyl ukončen, Atlane, ale jen z významného důvod odložen. Měli bychom se co nejdřív sejít osobně. Připadá mi nebezpečné mluvit na hyperfrekvenci. Očekávám tě na Zemi. Informoval jsem strážce přechodových sfér, aby nechali proletět GILGAMEŠ."

Vypadalo to, že se vzdali úplné izolace. Sluneční soustava opravdu nebyla soběstačná.

Přesto jsem zavrtěl hlavou a prohlásil: „Na Zemi ne, Cistolo. Navrhuji, abychom se setkali na Topsisu."

Komisař LSP se zamračil a vyhrkl: „Proč zrovna na Topsisu? Děje se něco?"

„Naměřili jsme lam hyperdimenzionální zkreslení. Možná to není nic vážného, ale musím to prozkoumat."

„Myslíš si tedy stejně jako já, že by každá nedbalost mohla mít v současné situaci zhoubné následky? Víím, že ses' na mě zlobil, Atlane. Teď snad už ale chápeš, proč se musela Sluneční soustava přemístit do budoucnosti."

Skoro jsem očekával, že se extramozek posupně uchechtne. „Dobrá, očekávám tě v Tracham-Geichu. Kdy jsi schopen dorazit na Topsisid?"

„Devátého května v patnáct nula nula standardního času. Budu informovat Stálé zastoupení Ligy svobodných Pozemšťanů," odpověděl Cistolo Khan a zrušil spojení.

Obličej Homera G. Adamse stále ještě zářil v poli na obrazovce. Obrátil se na mě a prohlásil: „Právě jsem se dozvěděl, že odezněla zkreslení v sektoru Topsisu. Jinak nezjištěno nic zvláštního."

Ani to nemohlo změnit mé záměry. O několik minut později GILGAMEŠ odstartoval a Camelot se zakrátko smrskl a vypadal jako obyčejná hvězda.

„První nadsvětelná etapa za osm minut třicet vteřin," ohlásila Gerine.

Mezitím jsem dostal na monitor data, naměřená při hyperdimenzionálním zkreslení. Chvilí jsem je studoval a vtom mě napadlo něco šíleného Co když se tímhle způsobem projeví na Topsisu Absolutno?

Zavřel jsem oči. Doufal jsem, že za několik hodin se dozvíme víc.

Topsisid patřil k Fóru Raglund, v kterém se sloučilo několik převážně nehumanoidních národů Mléčné dráhy, aby získaly jakž takž rovnoprávné postavení s Ligou svobodných Pozemšťanů a arkonským Křišťálovým impériem. Raglund byla planeta na východní straně Galaxie a do tohoto spolku patřili jednotlivé národy Bluesanů, Unithané, Cheborparnové a Topsisiderové, ale také Akonané a Antiové.

Topsisid byla třetí z celkem osmi planet dvojslunce Orion-Delta a byla od Sluneční soustavy vzdálena pouhých 815 světelných let.

„Radiogram z Halutu, zakódovaný a zhuštěný!"

Hlášení mě přímo elektrizovalo. Doufal jsem, že dřív nebo později dorazí zpráva od potomků Bestií z galaxie m 87. Haluťané se konečně rozhodli dát k dispozici pro boj

proti Tolkandům veškeré své loďstvo. Odhadem šlo o deset tisíc černých úderných kulovitých plavidel, což byla úctyhodná bojová síla.

Skutečnost, že se obrovití Haluťané konečně rozhoupali, byla pro mě po dlouhé době opět jedna příjemná zpráva. Rozhodl jsem se, že si k nim odskočím.

Haluťané byli zatvrzelí samotáři a nepatřili k žádnému galaktickému mocenskému bloku. Nijak se nepletli do politiky, a proto jsem doufal, že si z nich vezmou příklad alespoň některé jiné národy.

Po třech nadsvětelných skocích se GILGAMEŠ ocitl poblíž shromažďovacího prostoru Haluťanů.

„Budeme skenováni," oznámila mi Sevia.

Halut'ané identifikovali naši loď, hned jak se vrátila do Einsteinova prostoru v místě vzdáleném jen několik málo vteřin od jejich flotily. Vybrali si polohu shromaždiště skvěle. Byla krytá ze směru 47 Tucani temnými mračny a navíc ji clonily silné hyperzářiče. Tolkandové jistě netušili, co se tu na ně chystá.

A i kdyby. . . Invazoři se Halut'anů nebáli, o tom jsem byl pevně přesvědčen. Měli natolik podrobné údaje o Mléčné dráze, že zřejmě věděli předem, kde mají počítat s odporem.

Na panoramatické obrazovce se objevil Halut'an. Zdálo se, že mě chce propálit svými třemi žhnoucími oky. V širokých ústech s úzkými rty se blyštěl dravci chrup. „Jsem Torno Mirkus," zahřímal. „Hovoříte s mluvčím halutské flotily."

„Děkuji halutskému lidu za projev solidarity."

„Když to musí být. . . Prozkoumáme situaci v 47 Tucani a podle toho se rozhodneme."

„Znamená to, že napadnete Tolkandy? Pod společným velením?"

Torno Mirkus se zlověstně zašklebil, jako by se pokoušel po lidsku usmát. „Ne, Atlane. V žádném případě se nepodřídíme galaktickému velení."

Halut'ané měli svou vlastní hrdost a až na výjimečné situace nemohl jeden z nich rozkazovat druhému. Pokud se vynořily nějaké problémy, svobodně je prodiskutovali a teprve potom se rozhodovali.

„Pokud vám to bude vyhovovat, sladíme své operace s akcemi ostatních galaktických jednotek. Bude to tak účinnější. Pokud nás Pozemšťané požádají o pomoc, neodepřeme jim ji."

„Způsobily snad změny vašich názorů události na líhňových světech?"

„Jistým způsobem ano," odpověděl Torno Mirkus. „Víte, že se Icho Tolotovi podařilo neutralizovat skenovací zařízení, když byl nasazen do akce na Lafayette. Odsákal to také myšob Gucky. Posléze se ale zjistilo, že mu to poškodilo běžný mozek. Jsem ochoten rozsáhle prozkoumat jeden z obsazených světů. Vybral jsem si k tomu Orgom. Je ironií osudu, že se ocitl v ohrožení právě Orgom a zařadil se mezi světy, na nichž byl zlikvidován inteligentní život. Kromě toho záření působí jen na náš normální mozek, plánovací na ně nereaguje."

Mirkus na okamžik strnul, jako by zkameněl, a pak se opět rychle vzpamatoval. „Krátké rozčilení, jež vyvolaly poměry na Orgomu. Taro Fontes tomu říká ozvěnový efekt, ten ale už dávno dozněl."

„Halut'ané nám neocenitelně pomohou při výzkumu světů, obsazených Tolkandy," prohlásil jsem uznale.

„Poskytneme vám příslušné informace."

„Pozemšťanům je už dávno známo, že v sázce není osud pouze jednoho národa, ale celé Mléčné dráhy."

Torno Mirkus nasadil nevyzpytatelný výraz.

Blázne, tvá slova jsou v příkrém rozporu s tím, co se stalo se. Sluneční soustavou! vyjel na mě extramozek.

Vědí Halut'ané už o tom, že bylo aktivováno antiteniporální slapové pole? uvažoval jsem horečně. Jestli ano, musí si teď připadat jako potrava pro nepřátelské zbraně.

Vrhají se do bitvy, zatímco jiní pěkně vyčkávají v závětrí.

„Vycházím z toho, že vás to zajímá, Atlane," prohlásil vzápětí Halut'an. „Zatím nemáme nic, co by nasvědčovalo tomu, že Icho Tolot a mysob jsou naživu. Šest lodí odletělo na Fornax, aby vyšetřilo okolnosti jejich zmizení."

Vtom se zmaterializoval nový svaz matně černých kulovitých lodí o průměru sto dvacet metrů. V každé mohl letět jeden jediný Halut'an. Torno Mirkus se mi omluvil, že má moc práce, a odpojit se.

Sešli jsme se k „výměně názorů" za dvacet minut na palubě RICA. Torno Mirkus věděl o zmizení Sluneční soustavy. Zpráva o tom se zřejmě šířila Mléčnou dráhou jako štěpní požár. To byla voda na mlýn roztáčený jistými kruhy, které usilovaly o to, aby se Země ocitla v nevýhodnějším postavení. Halut'an ale zjevně chápal hlubší pohnutky Pozemšťanů.

„Kéž bychom byli mohli přemístit Halut do budoucnosti, když byl pustošen blesky," zahřímal. „Bylo to temné období v dějinách našeho národa."

Mluvili jsme spolu dlouho a shodli jsme se na tom, že Galaktikům se musí opět sjednotit tváří v tvář tolkandské hrozbě. Skončila doba planých slibů, nyní platily pouze činy.

Zamířili jsme opět do soustavy Orion-Delta, vzdálené směšných 815 světelných let od Země.

7.

Vystrčil mentální tykadla a osahával si neznámé prostředí. Kolem něj pulzoval život lepší orientační pomůckou si ani nemohl prát. Životní impulsy byly nejsilnější síla univerza. Ještě byl tělesně zesláblý a zranitelný. Rychle se ale naučil pohybovat v cizím prostředí.

„Kdo jsem?"

Žádná odpověď. Zatím žádná.

„Musím zjistit, kdo jsem a kde jsem se to ocitl. Musím pochopit cizí bytosti, které mám kolem sebe."

8.

Ilara Clandorová byla šťastná. Přenechala Jackovi svou postel. Maličký nyní seděl na jejím okraji mezi jejími plyšovými zvířátky a komíhal nožkami. Kulil oči a bezustání jimi šmejdil po pokoji.

Dívanka seděla před svým novým přítelem na bobku a skoro nábožně na něj hleděla. A nepřetržitě na něj

mluvila. Vyprávěla mu o sobě, o kamarádkách a sousedech v Silu.

V jedné chvíli strčila hlavu do dveří její matka a vlídně se na ně usmála. „Nepřepínej jeho síly, Ilarko," řekla. „Je ještě hodně slabý. Kdo ví, jak dlouho byl sám."

Ilara zlostně odehnala psího robota, který zvědavě očíhával Jackovi nohy.

„Já ho dezaktivuju," nabídla se Dindra pohotově.

Za několik vteřin Pluto znehybněl a ocítl se v regálu. Ilaře se zjevně ulevilo.

„Půjdu objednat něco k jídlu. Co má Jack asi nejraději?" prohlásila Dindra Clandorová a pohladila nového člena rodiny něžně po hlavičce.

Maličký k ní otočil prudce hlavu a usmál se na ni. Ze rtů mu splývaly jemné zvuky spojené do zvláštní melodie, jež zněla Dindře velmi libozvučně.

„Myslím si, že Jack nemá hlad, mami," zvolala holčička. Vztáhla k matce ruku a pevně se jí chytila. Vyjadřovala tak svůj vděk. „Necháme si ho, že jo, mami?" vyhrkla vzápětí.

„Ale jistěže, zlato. Jak tě mohlo vůbec napadnout, že bychom se ho mohli zbavit?"

Jack se pustil do výzkumu plyšového Guckyho. Opatrně jím otáčel a nakonec se mu zakousl do plochého bobřího ocásku.

Ilara se rozesmála a řekla: „To je Gucky, zachránce univerza, Jacku! Ten není k jídlu."

Maličký dál žvýkal ocas a naklonil hlavu ke straně. „Gugh...ghi," hlesl zničehonic.

„Řekni Ilarka!" vykřikla holčička.

Jack vyprodukoval sled zvuků, který vzdáleně připomínal její jméno.

V té chvíli se k dětskému pokoji přiblížily tiché kroky a ve dveřích stanul Ronald Clandor. „Mám toho dneska po krk, Dinnie," zachřel unaveně. „Co myslíš, že se děje v Mléčné dráze? Úplně..." zarazil se a hned si začal protírat oči. „Mám dojem, že jsem dneska skutečně přepracovaný," povzdechl si zničeně. „Nevěřily byste mi, kdybych vám řekl, koho vidím sedět vedle vás."

„To je Jack," zvolala Dindra.

„Jack? vyhrkl zmateně Ron. „Kdo je Jack, k čertu?" Náhle spustil ruce podél boků a v unaveném obličejí se mu objevil úsměv. „Tedy, Ilarko, víš... To je tvůj kamarád? Bude u nás spát?"

„Když proti tomu nic nemáš, táti."

Než se Ronald Clandor nadál, visela mu dcerka na krku a mlaskavě ho líbala po celém obličejí. Zasmál se, odstrčil ji jemně a řekl: „Jsem unavený, Ilarko. A mám hrozný hlad. Už dávno měla být večere."

„Právě jsem ji chtěla objednat," chlácholila ho omluvně Dindra.

„Mám za sebou den, který bych už nechtěl zažít podruhé. V transmisní sekci vypuklo peklo. Museli jsme pracovat šest hodin přesčas. A v dalších dnech to nejspíš nebude o nic lepší. Sluneční soustava se izolovala. Mám dojem, že se přemístili do budoucnosti. Nevím sice jak, ale každopádně nám to parádně nabouralo časový plán. Navíc se nám vrší ve skladech kontejnery a nikdo neví, co s nimi."

Dindra pohlédla na časomíru a užasla. Hrály si s Jackem o šest hodin déle a ani si toho s Ilarou nevšimly.

Zamyšleně pohlédla na ruce a bezděky si přiložila konečky prstů k sobě.

Ronald Clandora probudil ze spánku jemný dotek na rameni. Dalo mu práci se vzpamatovat, protože ještě zpola trčel v hrůzném snu. Vzápětí ucítil na uchu Dindřin horký dech.

„Tak jsem tak přemýšlela," pošeptala mu a začala mu prsty vískat ochlupení na hrudi. Dělal to tak vždycky, když od něj očekávala něco víc než ospalé „Dobrou noc, miláčku!"

„...jsem příšerně utahaný," zamumlal Ron, jemně odstrčil manželce ruce a převalil se na břicho.

„Máme proč být šťastní," pokračovala Dindra nevzrušeně dál. „Přemýšlela jsem a došla jsem k rozhodnutí, že bychom měli Jacka adoptovat. Konec konců jsme si odjakživa přáli mít syna. Souhlasíš?"

„Jsem taky moc rád, že si ho Ilarka přivedla domů," ozvalo se přidušeně z antigravitačního polštáře. „Je sice trošku malý a křehký a působí na mě dojmem, jako by moc rychle vyrostl. Nejspíš to bude nějaká genetická vada. Ale dělej, jak myslíš, jenom mě teď nech spát."

Dindra přejala Ronovi prsty zlehka po páteři, ale pravidelné oddechování jí prozradilo, že manžel opět tvrdě usnul. Všechno to v ní vřelo a nemohla spát. Po chvíli vstala a přešla do dětského pokoje. Jack ležel v postýlce a Ilarka se schoulila před ní do klubíčka a ve tváři měla blažený výraz. Ze spánku mumlala jméno svého malého přítele.

Její matka po špičkách vyšla z pokoje a tiše za sebou zavřela dveře.

Spala dlouho, mnohem déle než obvykle. Ron vypnul v Servovi buzení a tak ji probral až zvonivý dětský smích odvedle. Bylo jedenáct pryč. Dindra si přesto neodpustila dlouhou ranní hygienickou proceduru. V koupelně našla Ronův vzkaz: „Spala jsi tak pokojně, že jsem neměl to srdce tě budit. Na večer pozvu hosty aby se seznámili s Jackem."

To je zvláštní, pomyslela si Dindra. Totéž napadlo i mě.

Smích v dětském pokoji zesílil a najednou ustal, jako když utne. Místo toho se ozvaly Ilařiny vzteklé nadávky.

Její matka na sebe chvatně hodila šaty a vyběhla na chodbu. Tam stála Anne a ještě jedna holčička, které byly u nich na návštěvě. Ilara se tyčila přede dveřmi svého pokoje jako anděl pomsty a ječela: „Zmizte! Jack je můj bráška!"

„Ilaro!" okřikla ji Dindra. „Jack není tvůj majetek! Proč nenecháš na něm, s kým si bude hrát?"

„Chtěly ho jenom pro sebe!" vyprskla rozzuřeně Ilara.

„To není pravda!" bránila se Anně plačtivě. „Jen jsme mu chtěly pomoci. Je hrozně milý, ale taky bezbranný."

„Slibte mi, že mi ho nikdy nevezmete!" zvolala Ilara a dupla si nožkou.

„Tak dobrá," odpověděla smířlivě Anně. „Ale nech nás, abychom si s ním mohly pohraj.; prosím."

Dindra zálibně pohlédla na maličkého a měla pocit, jako kdyby tohle rozkošné stvoření byl opravdu její syn, kterého kvůli jisté gynekologické operaci nemohla mít.

Anně a Claudia odmítaly jít domů. Když si ale všechny tři dívky potřeťi vjely kvůli Jackovi do vlasů, řekla si Dindra dost a poslala Anně a Claudii k rodičům.

„A ty už necháš Jacka také na pokoji," vyjela na dceru. „Copak nevidíš, že si potřebuje odpočinout? Není žádná hračka, s kterou můžeš dovádět do omrzení. Vezmu si ho k sobě a žádné omlouvání!"

Dindra Clandorová si vytáhla ze zásuvky psací fólii a tužky a začala Jackovi malovat. Nebyly to obrázky, spíš změt' geometrických tvarů, protože už dávno vyšla ze cviku, ale zdálo se, že se to maličkému líbí.

Ilara si mezitím vylévala v dětském pokoji vztek na Plutovi a na panenkách. Za půlhodiny připomínala podlaha pokoje bitevní pole. Holčička dupala po čipech, rozlámaných údech a cárech látky a usedavě plakala.

„Neberte mi Jacka!" vřískala. „To nesmíte! Nikdo mi ho nesmí vzít!"

Večer proběhl už v mnohem klidnější atmosféře. Ron pozval dvacet svých přátel a kolegů a jen Sybil

Moltransová a její muž věděli, oč jde, ostatní pukali zvědavostí.

„Ron se tváří šíleně tajnůstkářsky a.sliboval nám obrovské překvapení," řekla jedna z návštěvnic Dindře. „Co se děje? Nejsi nakonec v tom, holka? To bych ti moc přála."

Dindra Clandorová zavrtěla hlavou a Ronald v té chvíli vešel do obýváku. Všichni ztichli, skoro zbožně hleděli na maličkého.

„Rone, Dinnie, já nevím, co bych na to řekla," přerušila ticho konečně Sybil Moltransová uneseně. „Byla jsem připravena na všechno, když Anně tak horovala o vašem adoptivním synkovi, ale skoro mi chybí slova. V životě jsem neviděla krásnější dítě."

Hosté se vrhli ke Clandorovým a gratulace nebraly konce. Jen Ilara stála stranou a nikdo si jí nevšímal. Jí to ale vůbec nevadilo. Byla nesmírně pyšná na svého bratříčka.

Všichni se rozplývali a nesmyslně se přeli o tor komu je Jack podobný.

„Oči se mu narudle lesknou," prohlásil jeden z hostů. „Tomu dítěti koluje v žilách arkonská krev, to vám povídám."

„Je mi jedno, jakou má barvu očí. Je rozkošný a vnesl nám do domu nový život," prohlásil pyšně Ronald Clandor.

Byla už dost pokročilá hodina a Ted Moltrans, povzbuzený několika sklenicemi vurguzzu, zkazil všem náladu, když útočně zablekotal: „Já vím říkám, že ten kluk není odsud. A je mi z něj na blití. Copak nevidíte tu šupinatou kůži a tenoučké kostnaté ručičky? To není přece člověk. Odkdy má člověk na každé paži dva lokty?" A bylo to venku. Ted se vítězoslavně rozhlédl po ostatních, ale setkával se jen s odmítavými tvářemi.

„Jsi opilý," řekl Ronald Clandor. „Myslím, že toho bylo pro dnešek dost."

„Opravdu?" zakřenil se Ted Moltrans a zvrhl do sebe další sklenku. „Mám dojem, zeje načase, aby vám. někdo vysvětlil, jak se věci mají. Pro mě to není žádné dítě, ale..."

Vtom zakoulel očima, rozchrchlal se, děsivě pomalu se sesul na podlahu a schoulil se na ní jako hromádka neštěstí.

„Dinnie, Rone, moc mě to mrzí," omlouvala se Sybil Moltransová. „Takového ho neznám."

„Vypil přes míru," prohlásila Dindra klidně.

Dva muži se chopili bezvládného Teda. Vzali ho v podpaží a zvedli ho.

„Dopravte ho domů, prosím!" požádala je jeho žena. „Ať se vyspí z opice."

Ilara využila chvilkového zmatku a odvěkla Jacka k sobě do pokoje. „Tady není nic hezkého k vidění," pošeptala mu.

Jack usnul, sotva ho uložila do postýlky. Přitulila se k němu a objala ho jednou paží, jako by ho chtěla chránit.

Když zavrzaly dveře, instinktivně zavřela oči.

„Nechme je spinkat," zašeptala Dindra. „Zítra je také den."

Jack přes noc zase o kousek povyrosl. Ilara o tom nijak zvlášť nepřemýšlela. Byla vlastně ráda, že je větší, alespoň si s ním mohla lépe hrát.

Zdálo se, že její matka si toho nevšimla. Ani na to neměla čas. Celý den se netrhly ii Clandorů dveře a všichni přátelé a známí trvali na tom, že musejí vidět Jacka. Bylo vidět, že zpráva o adopci se roznesla po Věži velmi rychle. Každý si ho zálibně prohlédl a pomazlil se s ním.

Ilare to zpočátku dělalo dobře, ale postupně jí začalo vadit, že nemůže být s Jackem o samotě, a nakonec se jí zmocnila hysterická žárlivost. Hlavně ji mrzelo, když pozorovala, jak se Jack nechává hýčkat a zjevně ho to těší.

„Jack je můj bráška," prskala vztekle. „Já jsem ho našla, ne vy!"

Stejně trýznivě proběhla i noc. Ilara byla příliš rozrušená, než aby mohla pořádně usnout. A Jack seděl na pelesti a vyjukaně přihlížel, jak nervózně pomalovává jednu fólii za druhou různými klikyháky.

„Něco přece musím udělat," naříkala dívka. „Musím pryč z téhle klece. Už dlouho jsem nebyla na toulkách po Silu."

Půjďme, hned zítra!

Ilara nejprve oněměla údivem a vylekaně se zahleděla na Jacka. Vzápětí pochopila, že to opravdu nemluvil on. Ta slova vznikla v její hlavě. „Jémináčku!" zašeptala. „Tohle mi nikdo neuvěří. Ale nikomu to ani nepovím. Je to tak správné, Jacku?" Marně čekala, až ve svém nitru opět zaslechne onen hlas. Maličký však spal jako dudek. Vzápětí usnula také. Zdálo se jí, že klečí před psací fólií a kreslí na ni rozmáchlými pohyby prapodivné geometrické obrazce.

„Půjďme se s Jackem podívat po Silu." Ilaru až zaskočilo, jak rychle, bez námitek matka souhlasila.

„Ne abyste přišli ale moc pozdě," řekl jen Dindra Clandorová.

Pulzující život v Silu znamenal svobodu. Ve stíněném bytě Ilara chřadla jako květina bez vody. „Ze tys zapůsobil na mámu, aby nás pustila, Jacku?" zeptala se maličkého po chvíli.

Neodpověděl jí, ale ani to pro ni nebylo příliš důležité.

„Ahoj, Ilarko! Vyšla sis s bratříčkem na procházku?" křikl na ni po cestě jeden známý jejích rodičů.

Dívka neodpověděla a rozmrzelá ustavičnou pozorností kolemjdoucích naskočila s Jackem do nejbližšího anigravitačního výtahu a vystoupili o deset poschodí níž.

Dřív ji zájem a obdiv ostatních lidí těšil, ale teď ji jejich cukrování unavovalo. Vadilo jí, jak všichni zírají na Jacka jako na div světa. Vydechla si úlevou, když konečně opustili hlavní chodbu. Postranní ulice nebyla tak živá, zato nádherně zařízená. Výklady elegantních obchodů se jen blyštely a v nich se skvěly drahé šaty a šperky.

Ilara co chvíli přitiskla nosík na přehradu z plastické energie a třpyt ve vitrínách jí připomínal hvězdy, rozzářené na bezmračné noční obloze. Všimla si vystaveného modelu kosmické lodi. Vypadala jako velká kostka. Ne, pomyslela si, krychle má méně stran, tohle je něco jiného.

„To je GILGAMEŠ," ozval se za ní vlídný hlas. „Dobře se na něj podívej! Tahle loď není jako ostatní, patří Nesmrtelným na Camelotu."

Nesmrtelní! Ilara znala jejich jména z trivideových zpráv. Tahle podivná loď je tedy jejich? Pohlédla stranou a viděla, že také Jack uchváceně hledí na model.

V půltuctů faset modelu se náhle za ní zazrcadlilo velké tělo. Prudce se otočila a viděla, jak kolem ní proplouvá dvouapůlmetrový strážní robot podobný člověku. Vzápětí vzniklo třpytivé odrazové pole a oční senzory se zaměřily na Jacka.

Ilara měla náhle pocit, jako by se jí propadla zem pod nohama a řítila se do bezedné propasti.

„Identifikuji neznámou formu života," zahuhlal robot. „Ustup, stranou děvenko."

Ilara zavrtěla vzdorně hlavou, ale byla tak rozčilená, že ze sebe nedokázala vypravit jediné slůvko. Těkala pohledem mezi strážníkem a maličkým. Jack nespouštěl očka z ocelového obra.

„To... to je... můj bráška," vyhrkla konečně.

„To není možné," zachrčel robot. „Je to cizí forma života neznámého původu." Vzápětí se zahalil do energetického pole.

Ilara netušila, zda zbraň zabudovaná v paži vyšle smrtící, nebo jen paralyzační paprsky. Rozječela se ze všech sil. Chodci se otáčeli a snažili se zjistit příčinu rozruchu. Uviděli dvě děti zjevně ohrožované bojovým robotem. Stejný obraz se naskytl lidem, kteří vybíhali z pouličních obchodů.

„Pomoc!" vřeš těla Ilara. „Ta plechová příšera se zbláznila! Chce mi zabít bratříčka!" Postavila se před Jacka, který už byl skoro stejně vysoký jako ona, a pozvedla paže, jako by ho chtěla bránit.

„Ty jsi lidského původu," pokračoval nevzrušeně umělý strážník. „Ta druhá bytost ne. Ustup stranou, prosím!"

„A co bude pak?" špitla Ilara.

„Musím ho omámit," zachrčel robot.

Ilara zavřela oči a rozběhla se. Nějaký uniformovaný Člověk ji zastavil dřív, než stačila udělat tři kroky, a řekl: „Jen klid, dítě, brzy bude po všem."

„Musím ho omámit," opakoval robot monotónně a dál mířil listím paprskometu do místa, kde Ilara ještě před chvílí stála.

Všechno se udalo velmi rychle. Robot náhle děsivě zachrčel a oční senzory jako by se mu rozžhnuly. Lebku mu vzápětí rozrazil jasný žhavý paprsek a jeho ochranné pole se rozplynulo. Úlomky jeho hlavy se válely na ulici. Chodci se vrhli automaticky k zemi, ale neunikli zranění stejně jako astronaut, který předtím pomohl Ilaře.

Potácel se a mačkal si oběma rukama silně krvácející ránu na krku.

A honem pryč odsud! zněla jediná Ilařina myšlenka. Vtom ji zasáhl uklidňující impuls, bylo jí, jako by ji čísi neviditelná ruka pohládila po hlavě. Zmateně se rozhlédla a uviděla Jacka jen několik metrů před sebou.

Rozběhla se za ním. Všichni kolemjdoucí ustupovali stranou, nikdo jim nebránil v útěku.

9.

„Odebrat energii! Okamžitě!"

Na kontrolním panelu se rozblíkalý tucty výstražných kontrollek. Nikdo zatím nevěděl proč. Až příliš rychle

došlo k přeplnění paměťových bloků.

„Dvě vteřiny!“ Treccham-Mon bušil vztekle pěstmi o sebe. „Jen dvě vteřiny!“ opakoval a rozhlédl se po přítomných vědcích a technicích. „Stačilo málo a ze zbrojovky a Tracham-Geichu by se stal jeden žhnoucí kráter.“

„Sabotáž?“

Vzájemná nedůvěra neblahé dědictví národa Topsiderů dosáhla vrcholu.

Tracham-Geich byla několikamilionová metropole bývalé říše Trukrek-Hun, rozkládající se ve východní Části severní poloviny planety. Proměnit ji v prach a popel by znamenalo přivodit Trukrek-Hunu porážku, z které by se říše patrně nikdy nevzpamatovala.

„Simulační program ukončen!“ zvolal Treccham-Mon. „Než postoupíme dál, chci znát každý detail. A běda tomu, kdo se pokusil zneužít test ve zkázonosnou orgii!“

Topsid, kdysi významná mocnost, upadl za vlády Cantary do bezvýznamnosti a vrátil se k primitivnímu společenskému pořádku. Kosmoplavba byla dávno zapomenuta a tři říše vedené diktátory se vzájemně tvrdě potíraly. Kromě Trukrek-Hunu v čele s imperátorem Trukrek-Anurem to byla aliance Guragkoru a Gmenu, jednodušěji řečeno Spojené jižní ostrovy, a nakonec spolek Enshgerdu a Akhu, zahrnující menší státy roztroušené po celé planetě.

Také v roce 1289 NGL existovaly mocenské bloky a spousta malých států. Topsidu a nově založeným koloniálním světům vládla Koalice. Neznamenovalo to však, že by se tím nějak podstatně uklidnila situace. Spory byly na denním pořádku a vládci na sebe cenili zuby, škrábali se, kde mohli, a mlátili se ocasy po hlavách. Každý Topsider se staral v první řadě sám o sebe a rychle pouštěl z hlavy, co se dozvěděl o ostatních. Pokrok spočíval už v tom, že se nezapomínali, ale chyběla jim jakákoli soudržnost. Dokonce i rodiny zakládali jen jako účelové svazky sloužící zachování rodu.

Kulturní šok, který Topsiderové utrpěli poté, co po konci vlády Cantary znovuobjevili svou minulost, těmto potomkům ještěřů rozhodně nepřídal.

Zatímco vedoucí testů nových zbraňových systémů rozjímal o strukturách topsiderské politiky, objevili se dva technici.

„Diletantská práce. I ten sebestříhlouplejší sabotér by si dal víc práce, aby za sebou zametl v systému stopy. Někdo prohodil dvě přípojky a způsobil tak, že korespondující systémy nemohly předávat výsledky dál a selhala odpojovací sekvence.“

Jak prostinké. Treccham-Mon mlátil mocným ještěřím ocasem do podlahy a cvakal hlasitě čelistmi. „Kdo odpovídá za přípojky?“ vyprskl. „Chci toho pitomce sem a to hned!“

„Je to zbrojír Prempar-Ochir,“ vyhrkl kdosi.

Vedoucí projektu vyplivl zbrojířovo jméno jako nadávku. V továrně bylo víc než pět tisíc pracovníků a nemohl znát každého. Bylo mu taky docela jedno, kdo se podílí na vývoji výroby obstarávali většinou roboti na montážních linkách, pokud pracoval rychle a cílevědomě. Očekával, že každý ze sebe vydá to nejlepší. Nehodilo se sem ti, kteří odcházeli z továrny ještě dřív, než jim začínal cyklus spánku.

Treccham-Mon si nechal na monitoru přehrát zbrojířova osobní data. Prempar-Ochir byl ještě před šesti dny čistý jako nepopsaný papír. Odváděl kvalitní práci a měl odslouženo mnoho hodin. Pak ale přišla nehoda ve vývojovém oddělení - nejnovější prototyp řízení nadsvětelného impulzátoru byl omylem ponořen do kyselé lázně. A to jen proto, že Prempar-Ochir zanedbal svou povinnost a nedával pozor.

Byl za trest přeložen na jednu z montážních linek. Před dvěma dny na ní došlo k nevysvětlitelné poruše.

Vedoucí projektu se přiklonil ke zbrojířovu tvrzení, že jí zavinily dvě pracovnice, a okamžitě je vyhodil.

V té chvíli už dva bezpečáci přivlekli Prempar-Ochira. Ten už věděl, co se stalo, a stál tam, paže svěšené podél trupu a kulovité oči zaměřené pouze na špici vlastní hlavy.

„Tentokrát s tebou uděláme krátký proces!“ obořil se na něj Treccham-Mon. „Ohrozil jsi celou fabriku.“

„Nic jsem neprovedl!“ bránil se zbrojíř. „Všechna obvinění jsou lživá!“

Vedoucí projektu k němu přiskočil, zacpal mu rukama ústa a zahřimal: „Ty se mi opovažuješ odporovat? Po všem, co se tu tenhle týden přihodilo? Vylíhl ses ze zkaženého vejce, nebo ti slunce spálilo mozek, Prempar-Ochire? Zapomeň na to, že jsi byl kdy zbrojíř, udělám z tebe Bezprávného!“

„Dělal jsem svou práci spolehlivě, já...“ koktal degradovaný Topsider.

Ve skutečnosti si pamatoval jen mlhavě na to, co dělal.

Novorozeně...

Vždycky svědomitě kontroloval všechna naprogramování.

Ačkoli to bylo nezvyklé. Takový zbrojíř neměl čas starat se o něco jiného než o svou práci. Přesto se nechal rozptýlit, vzal si k sobě Icci-Ecca. Proč vlastně?

„Mluv klidně dál, poslouchám tě!“ křikl na něj vedoucí projektu.

Prempar-Ochir se dusil v jeho sevření a vydával ze sebe jen pisklavé skřeky,

„Takže ty nejsi sabotér? Pak jsi packal! A to je stejně zlé. Jsi propuštěn, Prempar-Ochire, a já se postarám, abys byl i souzen!“

Nové útržky mlhavých vzpomínek. Dřel jako posedlý, snažil se utéct sám před sebou. Protože se styděl za své

city Topsider v jeho postavení musel myslet racionálně. A cítit něco vůči něčemu, co nedokázal ani pořádně popsat, bylo... Nepředstavitelné. Přesto musel při práci téměř neustále myslet na Icci-Ecca, bázlivé novorozeně, za které se cítil odpovědný.

„Odved'te ho!“ přikázal vedoucí projektu ostraze. „A postarejte se, aby se dostal před soud!“

Proč? Prempar-Ochir stále ještě nechápal, jak to mohlo dojít tak daleko. V mysli zoufale volal Icci-Ecca, nově narozeného, bezmocného Topsidera, kterého ukryl ve svém bytě. Bylo mu jasné, že maličký zemře, když se o něj nikdo nepostará.

„To nesmíš udělat, Treccham-Mone!“ vyhrkl zbrojř vyděšeně. „Musím k sobě do bytu, já...!“

Nikdo ho neposlouchal. Vedoucí projektu náhle otevřel chřtán a zíral kamsi v dál. Také technici stojící kolem se tvářili užasle, někteří dokonce radostně hýkali. Prempar-Ochir byl zničehonic volný, nikdo ho už nesvíral.

Instinktivně se otočil a vyhrkl: „Icci-Ecc!“

Vedoucí projektu si přidržel k topsiderskému mrněti a zavrkal: „Pojď ke mně, zlatíčko, já se o tebe postarám.“

Vzhlédl ke

zbroj ři a dodal: „Icci-Ecc je krásné jméno, moc se mi líbí. To je tvůj synáček? Proč jsi mi o něm nic neřekl? To od tebe bylo neodpo vědné!“

Prempar-Ochir marně hledal slova. Nic nechápal. Nevěděl, jak vysvětlit své chování. Střežil Icci-Ecca jako oko v hlavě a žárlivě dohlížel na to, aby ho nespátlil nikdo jiný.

A teď tohle!

Treccham-Mon zapomněl dočista na okolní svět. Sedel na zemi jako ten nejpodřadnější Topsider a držel Icci-Ecca oběma rukama. Kolemstojící vědci a technici se tlačili dopředu, aby se mohli maličkého alespoň dotknout.

Prempar-Ochir věděl až moc dobře, jak je šedohnědá šupinatá pokožka jeho chráněnce měkká a lákavá na omak. „Proč jsi nám o něm nikdy nevyprávěl?“ obořil se na něj jeden technik.

Zbrojř sám nevěděl. Teď mu to připadalo neodpuštitelné. Nemohl si prostě nechat děťátko jen a jen pro sebe.

Zmocnila se ho podivná prázdnota. Cítil, jako by se mu Icci-Ecc ztrácel s každým obdivným pohledem a uctivým dotekem ostatních Topsiderů.

Jak se ale mrňous dostal do továrny? Prempar-Ochir byt elektronicky uzamkl a nikdo nemohl bez jeho souhlasu ani ven, ani dovnitř. A navíc ve zbrojovce vládla nejprísnejší bezpečnostní opatření. Icci-Ecc přece nemohl proniknout nepozorovaně kolem ostrahy a syntronického dozoru.

Jako by se íu zjevil odnikud. Stejně jako při prvním setkání se zbrojřem. Prempar-Ochir se snažil rozpomenout, jak k tomu došlo, ale připadalo mu, jako by to byla dávná minulost.

Muselo to být někdy kolem poledne v nově vybudovaném skalním parku. Zaslechl tichý nárek a vydal se bez rozmyšlení k místu, odkud se ozýval. Našel zbytky skořápky a o několik metrů dál ve skulině, kam nepronikalo palčivé slunce, objevil novorozeně. Okamžitě měl pocit, že patří neodmyslitelně k němu. Možná se rodiče chtěli zbavit nadbytečného potomka v hnízdě. Bylo to dost pravděpodobné, protože prakticky nebylo možné vychovat víc než pět malých Topsiderů najednou.

Icci-Ecc - to jméno mu znělo velmi výstižně. Znamenalo to přibližně „dobrodinec, kterého je třeba ochraňovat.“

Vzal novorozeně a odnesl si je nepozorovaně domů.

Holátko rostlo obdivuhodně rychle, už po třech dnech bylo víc než dvakrát tak velké. Prempar-Ochir na ně byl patřičně hrdý. Jeho Šupinatá kůže neměla prostě vadu.

Střídali se u něj sousedi, kteří mu připomínali hmyz, slétající se k světelnému zdroji. Všichni se prohlédli maličkého a blahopřáli jeho hrdému „otci,“. Prempar-Ochir jasně vycítil, jak mu závidí.

Nejdřív s ním sdílelo jeho tajemství jen tak deset Topsiderů, pak stovka a nakonec jich bylo tolik, že mu málem přiskočilo a zajistil si klid pouze pod pohrůžkou, že použije zbraň. To bylo dnes ráno. Vzpomínal si na to ještě poměrně dobře. Uzamkl Icci-Ecca ve svém bytě, odjel do továrny a pak omylem zaměnil přípojky, protože byl myšlenkami u maličkého.

Z hrdla se mu vydralo zmučené zasyčení. Nenáviděl všechny, kteří teď zírali nábožně na Icci-Ecca.

„Samozřejmě, že můžeš i nadále pracovat jako zbrojř,“ přerušil jeho úvahy vedoucí projektu. „A o maličkého se budeme starat všichni. Budeme jeho velká soudržná rodina.“

Prempar-Ochir nevycházel z údivu. Mechanickým gestem dal najevo souhlas. Treccham-Mon mu položil vlídně paži na rameno. Ze všech stran se k nim hrnuli další dělníci, aby si prohlédli Icci-Ecca. Nehlídané montážní linky se zastavily.

V té chvíli vycítil zbrojř obrovskou šanci. „To je můj syn!“ vykřikl. „Icci-Ecc je můj chráněnec!“

„Icci-Ecc!“ ozvalo se současně z pěti tisíc hrdel.

Byl to neuvěřitelně povznášející okamžik.

„Drobné nesrovnalosti?“ Ansgur-Egmo, „silný muž“ politického vedení Topsiderů. „Pověz rovnou, že nemáš Tracham-Geich pod kontrolou!“

Stagros-Bald zjevně usilovně hledal slova. Byl starý a už se dávno nedokázal rozhodovat rychle. Právě kvůli tomu ho ale Ansgur-Egmo dosadil na uvolněné místo primátora.

„Není to tak, jak se možná domníváš...“

„Takže jak?“

„Došlo několik hlášení o nezvyklých událostech v jedné nevýznamné čtvrti. Chodci zachránili posádku z hořícího kluzáku, který se tam zřítíl, přestože stroj patří jednoznačně k Enshgerskému a Akhuskému spolku. Ostatně si myslím, že šlo o špionážní let.“

„Předpokládám, že posádka byla vyslechnuta.“

Stagros-Bald se ošíval a zjevně váhal s odpovědí.

„Takže nebyla,“ konstatoval předseda topsidské vlády. „Na primátorský post se třese nejméně deset uchazečů.“

„Vyslal jsem tam dva své nejlepší pověřence. Vrátili se jako vyměněný jako by nebyli úplně při smyslech.“

„Stejně jako zaměstnanci zbrojovky?“

Stagros-Bald otevřel ohromeně čhřtán a vyhrkl: „Je to jen pár hodin... Co o tom víš?“

Ansgur-Egmo máchl opovrživě rukou. Nebyl by už dávno předsedou vlády, kdyby neměl čmuchaly i v těch nejzapadlejších koutech planety. Na Topsisu došlo nejen k prudkému technickému rozmachu, také politika prodělávala rozsáhlé, převratné změny. Politici se střídali neuvěřitelně rychle, náporu doby odolávalo jen několik pevných veličin.

„Zastavila se výroba. Takový šlendrián nemůžeme připustit, jinak zanikne celá naše kultura,“ zahřímal premiér.

„Už zase pracují,“ namítl primátor Tracham-Geichu. „Jen ne tak rychle. Povídají si spolu a pomáhají si. Chovají se jako ti nevejcorodí dvounožci, kteří tomuto vysilujícímu životnímu stylu říkají láska k bližnímu a smysl pro rodinu. Mohou si podobnou sentimentální dovolit, protože za život vychovávají dva, nanejvýš tři, potomky. Kdyby vrhli každý rok pět dětí...“

„Musíme zjistit, co způsobilo onu anomálii,“ přerušil ho Ansgur-Egmo příkře. „Než se nákaza rozšíří po celém městě.“

„Ty myslíš, že je to nějaký virus?“ vyhrkl Stagros-Bald vyděšeně. „Nebo jed rozmíchaný ve vodě? To má na svědomí určitě Aliance! Kmurko-Kim se po celá léta připravoval na válku a tuhle čertovinu vymysleli jeho následníci.“

„Nebo taky lidé,“ prohlásil Ansgur-Egmo klidně.

„Pozemšťané? Jak jsi na to přišel?“

Předseda vlády chraplavě zamečel, udiven primátorovou naivitou.

„Nekážou snad Pozemšťané co chvíli o tom, že všichni inteligentní tvorové jsou bratři?“ vyprskl posměšně. „A bratři se navzájem milují a pomáhají si taková blbost! Někdy mám dojem, že mi není na světě nikdo cizější než Pozemšťan.“

„Nedokážu to pochopit,“ připustil Stagros-Bald.

„Věřím tomu, že Terranci chtějí zapůsobit na náš národ. Možná nás chtějí přimět, abychom s nimi společně vytáhli proti Tolkandům. Allan musí mít nějaký důvod, proč požádal o rozhovor na diplomatické úrovni. Ohlásila se také Liga svobodných Pozemšťanů.“

„Atlan je přece Arkonidan,“ namítl po delším přemýšlení Stagros-Bald.

„Stejně jako Pozemšťané patří k živorodým druhům,“ zavrčel Ansgur-Egmo. „Jsou jeden jako druhý. Atlan přiletí do Tracham-Geichu, aby se přesvědčil, jestli se jim podařilo nás už ovlivnit. Chci, abys zaslavil všechny významné osoby a přesně jim vysvětlil, jak se mají chovat. Nesmíme připustit žádné změny, žádné harmonické vztahy v Tracham-Geichu. Navrhují, aby všichni postižení byli dopraveni na jeden z nově vybudovaných koloniálních světů.“

10.

GILGAMEŠ ukončil nadsvětelnou etapu mimo oběžnou dráhu osmé planety. Lokátory neudávaly žádný mimořádný letový provoz. Bylo zachyceno pouze několik velkých, patrně obchodních lodí na stacionární oběžné dráze kolem Topsisu.

„Žádný kontakt,“ oznámila Sevia. „PAPERMOON s Cistolem Khanem na palubě ještě nedorazil.“

GILGAMEŠ vlétl o něco méně než poloviční rychlostí světla do soustavy Orion-Delta. Na hyperfrekvenční radiogram jsme zprvu nedostali z Topsisu žádnou odpověď.

„Třeba už dávno zapomněli na naši předchozí žádost,“ poznamenala jízlivě má zástupkyně Gerine. „Politická mapa na Topsisu se mění ze dne na den.“

„Ansgur-Egmo je i nadále velmi silný,“ namítl jsem.

Míjeli jsme okrajovou planetu. Ledová pustina. Za deset minut jsme konečně přijali hlášení. Na monitoru se objevila hranatá ještěř lebka, zřejmě nějakého bezvýznamného podsekretáře.

„Potvrzujeme identifikaci GILGAMEŠE a povolujeme vstup do sektoru Topsisu. Žádáme zástupce Camelotu, aby zaparkovali na oběžné dráze. Včas vám dodáme příslušná data,“ informoval nás upjatě.

„Žádali jsme o povolení k přistání,“ připomněla mu Sevia.

Topsider se na ni upřeně zahleděl a odpověděl: „Momentálně nemáme kapacitu potřebnou k přijetí lodi vaší velikosti. Dáme vám k dispozici přistávací plochu pro tryskáče, za předpokladu, že vaše delegace bude mít nanejvýš tři členy. Totéž bude platit i pro zástupce Ligy.“ Vzápětí obrazovka zhasla, když se Topsider odpojil.

„Nechtěl nás tam,“ poznamenala Gerine. „Když dovolíš, Atlane...“

„Žádné diskuse! Jsme tu kvůli hyperdimenzionálnímu zkreslení, všechno ostatní je prozatím druhořadé." Během následujících hodin jsme prováděli důkladná měření hyperprostorovým rezonátorem, ale nepotvrdila nám předtím získaná data.

„Nic," hlásil vedoucí vědec Boran Skarros. „Kromě obvyklého 5D záření, naměřeného kolem Topsidu, jsme nezjistili nic mimořádného. Nic, z čeho by se dalo usuzovat na existenci paramentálních jevů."

Zbývaly nám ještě tři hodiny, než jsme měli naletět na oběžnou dráhu.

„Zaznamenávám na oběžné dráze nový typ lodí," oznámila Sevia od lokalizátorů. „Deset jednotek třídy GILA-3, nasazovaných převážně jako strážní a bojové lodi."

Bylo mi jasné, že jde o uvítací výbor Topsiderů. Ansgur-Egmo nám zjevně nedůvěřoval. Nechal jsem si předložit nárysy lokalizačních záznamů. Topsiderové se při konstrukci nových lodí zjevně vrátili k vlastní tradici. Měl jsem před sebou plavidla s doutníkovým trupem. Měřila na délku pouhých 120 metrů a velitelský můstek se nacházel na přídi. Byla vybavena metagravovými pohonnými systémy.

Ansgur-Egmo se zřejmě pouze pokoušel zachovat dekorum, když vyslal vstříc GILGAMEŠI jen deset lodí třídy GILA-3. Aby potvrdil svou neohroženost, vynořilo se z lokalizačního stínu čtvrté planety dalších deset lodí.

Držely se v uctivém odstupu, ale daly najevo, že slouží k našemu doprovodu.

Když jsme byli vzdáleni od Topsidu půl světelné hodiny, obdrželi jsme data, týkající se oběžné dráhy. O něco později zachytil hyperprostorový rezonátor nepatrné, hraniční zkreslení. Hodnoty nasvědčovaly tomu, že na povrchu Topsidu byly nedávno uvolněny paramentální síly.

„Nebo tam pořád ještě jsou," vzkázal Cerron Skarros vedoucímu vědci z paluby modulu MERLIN. „Hodnoty byly příliš slabé, než aby se to dalo určit jednoznačně."

„Ať je to, jak chce," nenechal se vyvést Boran Skarros z klidu bratrovými námitkami. „Já definuji hodnoty naměřené na líhňových světech jako jakési hyperenergetické otisky prstů. A tenhle plně souhlasí s tím, co bylo zachyceno na Topsidu."

„To nic nedokazuje," nedal se Cerron Skarros. „Pravděpodobnost, že původce nebo původci zkreslení jsou totožní, je pouze padesátiprocentní."

„Hrajte si s čísly až potom," přerušil jsem bratrskou diskusi. Citem jsem se přikláněl k Boranově domněnce.

Mezi Topsidem a padesáti dvěma líhňovými světy existovala jakási souvislost. A naším úkolem bylo vypátrat, co se za ní skrývá.

„Existuje nebezpečí, že i na Topsidu bude vyhlazen veškerý inteligentní život?" zeptala se mě Gerine.

„To nevím," odpověděl jsem popravdě.

Nnak-Bir se jmenoval kosmodrom metropole Tracham-Geichu. Přistávací plocha, přidělená našemu vesmírnému tryskovému letounu, ležela poněkud stranou hlavního provozu. Bylo jasné, že předseda vlády má v úmyslu udržet přítomnost dvou cizích delegací pokud možno v tajnosti. Výhled na náš třicetimetrový tryskáč zakrývaly nákladní lodi. Dostali jsme rovněž pokyn počkat, až přijede vládní vozidlo a dopraví nás na místo schůzky, Zanedlouho u nás přistál uzavřený kluzák bez výsostných znaků, jakých létalo nad městem nepočítané.

Doprovázeli mě Homer G. Adams a Ambras, vedoucí vědec z RICA. Těsně předtím, než jsme vystoupili na plochu, dostali jsme zprávu, že se v soustavě materializoval PAPERMOON. Cistolo Khan měl dorazit do Tracham-Geichu za dvě a půl hodiny.

Kromě pilota se nacházel na palubě kluzáku ještě jeden Topsider. Představil se nám jako Stagros-Bald, primátor hlavního města planety.

„...Ansgur-Egmo vás zdraví mým prostřednictvím. Mrzí ho, že je zatím zaneprázdněný, ale objeví se, jakmile mu to úřad dovolí."

Cos čekal jiného? popíchl mě extramozek.

Přeletěli jsme hustě zastavěnou, dalekosáhle automatizovanou průmyslovou oblast. Nebyli jsme ve vzduchu ani tři minuty, když se na dohled objevil komplex budov pyramidového tvaru. Stroj přistál na jedné z energetických plošin v úrovni prvního podlaží.

Bylo mi jasné, že nás odsunuli co nejdál. Přepych, který nás očekával uvnitř, vyhovoval topsiderskému vkusu, nikoli našemu. V ovzduší se vznášel pach vlhké zeminy, na chladných kovových součástech se kondenzovaly vodní páry. Všude bujely bahenní rostliny.

Také údajný konferenční sál mi připomínal biotop ještěřů. Bylo v něm takové dusno, že nám vyrážel pot na čele. Homer vypadal, jako že se každou chvíli vzbouří, nakonec se ale ovládl.

Stagros-Bald toho mnoho nenamluvil. Navíc jsme se kromě bezvýznamností od něj nedozvěděli nic, co by nám nějak pomohlo dál. Bylo vidět, že raději koná, než se pohybuje na kluzkém diplomatickém parketu.

Opatrně jsem se ho začal vyptávat na neobvyklé 5D jevy. Hned jsem poznal, že neví zhola nic. Viditelně se mu ulevilo, když mu interkomem oznámili, že přistála delegace LSP.

Zakrátko jsme se přivítali s Cistolem Khanem a jeho průvodci. Stagros-Bald se vzdálil pod záminkou, že jede pro předsedu vlády.

„Všechny východy jsou energeticky uzavřeny," prohlásil Ambras. „Ansgur-Egmo chce mít jistotu, že se nikomu nepřipleteme do cesty." Vzápětí proměřil sál svými přístroji. Nezjistil žádná odposlouchávací zařízení.

Pohlédl jsem vyzývavě na Cistola Khana.

„Terra je moje doména, Atlane," spustil bez okolků. „Jako komisař Ligy odpovídám především za bezpečnost Pozemšťanů. Dívej se na naše zmizení a následnou izolaci z tohoto hlediska. Za daných okolností jsem nemel na vybranou. Nezbylo mi než aktivovat antitemporální slapové pole."

„Nejde o nás," namítl Homer G. Adams. „Ale ostatní Galaktikové to přijali podezřívavě. Každé nedorozumění může mít v téhle době velmi závažné následky."

„Jaképak nedorozumění, když co možná nejvíc zůjme našemu společnému protivníkovi prostor, kde by mohl zaútočit?" Z Khana hovořil starý taktik. Ne nadarmo měl za sebou nanejvýš úspěšnou kariéru velitele jedné z planetárních základů LSP. Měl pravdu a nedalo se mu oponovat. Tedy z lidského hlediska. Jinak to ale vypadalo, když se našinec vpravil do role Arkonidanů, Bluesanů nebo Skokanů. Po staletí pracně budovaná vzájemná důvěra Galaktiků patřila minulosti.

„Ujišťuji vás, že Terra nikdy neutekla z boje. Naše síly jsou k dispozici ke společné obraně stejně jako předtím."

„No jo, Mléčná dráha, je jenom taková vesnice, jak se tak krásně říká," poznamenal Thooker. „Sedíme prostě všichni na jedné lodi." Vedoucí vědec PAPERMOONU se právě velmi živě bavil s Ambrasem a sledoval můj rozhovor s Cistolem Khanem jen na půl ucha. To mu bylo podobné.

„Kdo klade rovnítko mezi Ligu a výhradně Terru, může si za to sám," pokračoval komisař LSP nevzrušeně. „Pro mě bylo důležité zabezpečit nervové centrum Ligy. To jsem udělal. A také jsem k tomu už řekl vše, co bylo třeba."

Bylo zřejmé, že o tom nemíní dál diskutovat ani se mnou. Složil si ruce na břicho a lehce cynicky ohrnul horní ret. Jsme tady z jiného důvodu, znamenalo to. Co naměřil hyperprostorový rezonátor? Thooker se UŽ nemůže dočkat, až se dozví podrobnosti.

„Takže Sluneční soustava je pro nás už opět přístupná?" zeptal se Khana Ambras.

Komisař LSP pokývl úsečně hlavou a řekl: „Otevřeli jsme časové přechodové zóny a obsadili je ostrahou. Ta má pokyny pustit Gamelot dovnitř."

„Jak velkorysý," prohodil jsem uštěpačně. „Dostaneme něco jako propustku?"

„To ti nestačí mé ujištění?"

V té chvíli se objevil AnsgurEgmo s početným doprovodem. Třicet ozbrojených Topsiderů se rozestavělo podél stěn sálu. Stáli tam jako sochy a paprskomety měli v pohotovostní poloze. Třebaže šlo jen o paralyzátory, byla to zjevná demonstrace moci, možná také povýšenosti.

Cistol Khan učinil rozmáchlé gesto a zvolal: „Tohle má znamenat topsidskou pohostinnost? Vyslat celou armádu v ústřety delegátům, kteří nechťejí nic jiného než obnovit mír v Mléčné dráze?"

Ansgur-Egmo se chraptivě rozchechtal a odpověděl jízlivě: „Tobě věřím, Pozemšťane, ale k tamtomu," ukázal na mě „bych se neodvážil postavit zády. Jeho vlastní národ o něm říká, že je zrádce."

Nech Cistola, ať odpoví za tebe, umravnil mě exíramozek. Chce tě jen vyprovokovat. Nemohl oficiálně odmítnout tvou žádost o rozhovor, a tak hledá záminku, jak se tě co nejdřív zbavit.

„Byl jsi u toho?" zeptal se Khan poklidně Topsidera.

„U Čeho?" zavrčel Ansgur-Egmo nechápavě.

„Byl jsi na palubě chaerodské velitelské lodi? Pak přirozeně víš, co se tam stalo, a to do všech podrobností."

„Nebyl jsem tam, ale stačí mi, když vím, že ze všech delegací se z lodi dostala jen jedna," zasyčel předseda topsidské vlády. „Atlan a jeho podřízení."

„Mohlo to být také tím, že Atlan byl prostě opatrnější než ostatní. Kromě toho nabízel i jiným vyslancům, aby také zmizeli z lodi pomocí transmiteru."

„To tvrdí on ani tys u toho nebyl," namítl neoblomně Topsider. „Nechci ale, aby se o mně povídalo, že nevyslechnu prosebníky. O čem se mnou chcete vlastně mluvit?"

„O nové alianci národů Mléčné dráhy," řekl jsem. „Když se nyní nepostavíme rozhodně Tolkandům, brzy k tomu nebudeme mít příležitost vůbec."

„Máme se jim postavit stejně rozhodně jako Terra?" zaútočil Ansgur-Egmo.

„Za takových okolností zřejmě nemá cenu, abychom doufali v topsidskou podporu," prohlásil Homer G. Adams.

„Je to smutné, ale vycházeli jsme z mylných předpokladů. Měl by ses zamyslet nad tím, zda náhodou jeden z vašich osadnických světů nepatřil k líhňovým planetám, Ansgur-Egmo. Myslím, že můžeme klidně opustit Topsid."

„Jsou prázdné fráze všechno, co nabízí Země k záchraně Mléčné dráhy, Khane? Co vlastně očekáváš od Topsiderů?"

„Neomezený souhlas s aliancí," odpověděl jsem místo Cistola. „Dále účast ve spojenecké válečné flotile, a to se všemi dostatečně vyzbrojenými loděmi."

„Pod vrchním velením Pozemšťanů?"

„Pro mě za mě třeba pod velením Halutanu," navrhl komisař LSP. „Nikdo přece nepochybuje o vaší neutralitě."

„A dál?" vyzval mě Ansgur-Egmo.

„Je ještě jeden naléhavý bod. Topsid bude spolupracovat s ostatními národy Fóra."

„To bude těžké."

„Ale ne nemožné."

„To jsem netvrdil. Nicméně taková vstřícnost má svou cenu.“

„Co žádáš?“

„Abychom mohli neomezeně využívat špičkovou pozemšťanskou technologii. Seznámit se se všemi vyvíjenými druhy zbraní, chceme licence vydané výhradně pro Topsisid... A v neposlední řadě chceme také znát výsledky výzkumu na Camelotu.“

„To nejde!“ vybuchl Cistolo Khan.

„Pak lituji. A také mě moc mrzí, že pustošivými nájezdy Tolkandů je nejvíc zasažena sféra Pozemšťanů.“

Podle toho, jaké si Topsisider kladl nestoudné požadavky, se dalo usoudit, že se nás chce zbavit co nejdříve. Oplatil jsem mu stejnou mincí. „Možná by se našel způsob, jak by se mohl Topsisid angažovat,“ uvažoval jsem nahlas.

„Musíme si o něm ale popovídat důkladněji a my navíc potřebujeme souhlas ostatních. Myslím, že by mohl postačit odklad jednání o tři dny. Můžeme do té

doby počítat s tvým pohostinstvím, Ansgur-Egmo?“

Návada byla vskutku tučná a Topsisider se do ní chtivě zakousl.

Předseda vlády svolil, abychom zůstali tři dny. Lačný lesk v jeho očích se nedal přehlédnout. Dostali jsme po celou dobu sice vše, nač jsme si vzpomněli, ale neměli jsme prakticky žádnou volnost pohybu. Dokonce i tryskáče nám zablokovali na přistávacích plochách. Protože ale GILGAMES a PAPERMOON stále parkovaly na oběžné dráze, nemohl Ansgur-Egmo déle tajit naši přítomnost. Přesto se zdálo, že nás chtěl držet co nejdál od dění v Tracham-Geichu.

Ať už před tebou skrývá cokoli, nebude se ti to líbit, řekl mi extramozek.

Nemohli jsme se spojit se stálým zástupcem LSP na Topsisidu. Několikrát jsme mu volali do kanceláře, hovory byly ze záhadných důvodů pokaždé přijaty, ale nikdo neodpovídal.

Ještě, že jsme měli spojení minikomem s našimi loděmi. Druhého dne jsem se dozvěděl, že hyperprostorový rezonátor vskutku naměřil konstatní 5D zkreslení, sice slabé, ale prokazatelné.

Příčina: neznámá

Souvislost s Absolutnem na padesáti dvou líhňových světech: neprokázána.

Třebaže jsme bloudili v kruhu, neměl jsem pocit, že bych se honil za fantomem.

Konečný důkaz, nasvědčující této mé domněnce, mi přinesl další rozhovor s Topsisiderem. Ansgur-Egmo se tentokrát objevil s dvěma průvodci. Znamená to snad, že by nás z ničeho nic začal považovat za rovnoprávné? napadlo mě.

„Je mi líto, ale tvoje požadavky nelze splnit,“ oznámil mu Cistolo Khan. „Hospodářský faktor...“

„Situace se změnila,“ přerušil ho příkře Topsisider. „Poznal jsem, že nemohu odmítat vaše argumenty.“

Pohlédli jsme s Khanem na sebe a komisař SLP ani nehnul brvou. Homer G. Adams se mírně pousmál, Ambras pokrčil nevěřicně rameny, jen Thooker souhlasně pokývl hlavou. Kdyby v té chvíli prohlásil, že to věděl už od začátku, možná bych mu to dokonce i uvěřil.

„Atlane,“ řekl předseda topsidské vlády a napřáhl ke mně v typicky lidském gestu pravici, „myslím si, že jsi nevinný, co se týká událostí na chaerodské velitelské lodi.“ Vůbec mu nevadilo, že jsem se nechopil jeho ruky, a pokračoval: „Také jsem pochopil, proč Pozemšťané udělali, co udělali. Budeme s vámi bojovat společně proti Tolkandům.“

„To mluvíš už za celé Fórum Raglund?“ vyzvídal Cistolo Khan.

„Mluvím v první řadě za Topsisid. Až ale opustíte náš svět, vyžádám si od ostatních dodatečně příslušné záruky. Je to čistě formální záležitost.“

Nemohl jsem uvěřit, jak Ansgur-Egmo mohl tak znenadání obrátit o sto osmdesát stupňů.

„Dnešek vstoupí do galaktických dějin jako den založení nové aliance národů Mléčné dráhy.“

Nepoznával jsem Topsisidera, který by nás byl ještě před třemi dny ze všeho nejrady vyhnal z planety třeba násilím.

„Máme krásný den...,“ zahlasil předseda vlády, poklepal na rameno Cistolu Khanovi a pak se vrhl k Thookerovi. Nakonec popadl mou ruku a srdečně jí sevřel. „Atlane, lituji nedorozumění, k němuž mezi námi došlo,“ řekl. „Byla to zčásti moje vina. Jako vždy ale zvítězil rozum.“

Chce se nás konečně zbavit, varoval mě extramozek. Reaguje jako někdo, kdo nutně potřebuje získat čas, aby se mohl věnovat něčemu důležitějšímu.

Čeho jsme vlastně dosáhli? Ničeho. Topsisiderovy sliby nestály za jediný galax. Zapomene na ně ve chvíli, kdy se naše tryskové letouny odlepí od letištní plochy. Záznamy 5D rezonátoru ukážou, zda náš třídní pobyt na Topsisidu byl skutečně zcela zbytečný.

Kluzákem nás dopravili zpátky na kosmodrom. S planými sliby v kapse.

„A co výsledky?“ zajímal se Cistolo Khan.

„Nic hmatatelného kromě tvého příslibu, že nám umožníš vlétnout do Sluneční soustavy,“ odpověděl jsem.

„Vracím se s PAPERMOONEM zpátky na Terru,“ prohlásil. „Předpokládám, že GILGAMES zůstane na místě.“

„Ano. Dokud nezjistíme, co není na Topsisidu v pořádku.“ Nebo dokud na nás Ansgur-Egmo nepošle válečnou flotilu, pomyslel jsem si.

11.

Jack povyrosl každý den nejméně o píd'. Zdálo se ale, že si toho všímala jen Ilarka, její rodiče jako by proměnu maličkého vůbec neregistrovali. Nebo se o tom báli mluvit nahlas. Ostatně se začala měnit spousta věcí.

Ilara s údivem zaznamenala, že její otec nechodí už několik dní do práce. Ronald Clandora jako by se zmocnil podivný neklid. Vytahoval z přihrádek staré hologramy z dob svého dětství, ale jako by je nebyl schopen vědomě vnímat.

Matka zase zanedbávala svou pravidelnou ranní hygienu. Nikdy předtím si také nekreslila šminkami na zrcadlo zvláštní znaky.

Ilara měla náhle pocit, že se udusí ve svém pokoji, a nic nezměnila, ani když zapnula systém vzduchové cirkulace na maximum. Musela ven, potřebovala volnost pohybu po Silu, i když si uvědomovala, že už jí ani to nebude stačit.

Naštěstí to táhlo ven také Jacka. Ilara na něj byla pořád ještě velmi pyšná. Především jí postupně docházelo, jak vlídně se chovali obyvatelé Sila k jejímu bratříčkovi. Přímě ho zbožňovali. Patrně by mu stačilo říct jen jedno slovo a oni by udělali, co by po nich chtěl.

„Jémináčku, Jacku, ty jsi fantastický. Kdybys nebyl můj bráška...”

Lidé bloumali ulicemi. Měli mnohem víc volného Času než když předtím. Mnozí vypadali ospale, jiní zase pobíhali sem tam jako by v záchvatu nedefinovatelné činorodosti.

Ilaru už nudilo chodit po obchodních uličkách. Připadal jí náhle bezúčelný každodenní ruch a shon, který ji předtím přitahoval jako magnet. Nikdo se nerozčilil, když si vzala bez zaplacení nějaké ovoce. Všechno bylo dovolené a ztrácelo tak pro dívku veškerý půvab.

„Počkej, Jacku!” Ještě před několika dny by Ilara vymýšlela spoustu triků jak se zmocnit několika fíků z hromady, která se před ní tyčila. Teď ale to nemělo cenu, protože prodavač se na ni usmál, když si začala nabírat plné hrsti.

„Jsou skvělé, Jacku, tyhle...”

„...okamžitě vrať to ovoce! Dosud jsem považoval Ronald Clandora za zásadového muže. Tím víc nechápu, jak je možné, že nedokáže odnaučit svou dceru krást.”

YiitUriim! Jak dlouho jsem ho už neviděla! blesklo dívence hlavou. Skoro to vypadalo, jako kdyby se načas vypařil ze Sila. Škoda, že ne navždycky.

„Tady, vezmi si, Yüturime! Mám jich dost.” Ilara sama nedovedla říct, jestli chtěla Bluesana vyprovokovat. Ten jí srazil niku s ovocem a pronikavě se rozcvrčel. Ilara si zacpala uši, a přesto dobře slyšela jeho výhrůžky.

„Nech mě na pokoji!” zavřískla nakonec. „Už tě nechci nikdy vidět, rozumíš? Nechci s tebou mít už nic společného!”

Yiitūrum strnul, vypísl a zmlkl. Současně si křečovitě sevřel lebku v rukou, pomalu poklekl a přepadl dopředu. Ilara zděšeně uskočila, když talířová hlava pleskla o zem. Bledě růžová skvrna na chodníku se pomalu měnila v rudou.

Kolemstojící křičeli, aby někdo zavolal medorobota. Ilara Clandorová se však hnala za Jackem, který se s naprostou samozřejmostí ujal velení.

Uplynulo čtrnáct dní od chvíle, kdy Ilara poprvé spatřila Jacka. Připadalo jí to jako celá věčnost. Proto také přijímala a naprostou samozřejmostí fakt, že její malý přítel tak vyrostl. Jen považovala za nespravedlivé, že ona sama skoro vůbec nezestárla.

Byla smutná a zajíkávě poňukávala, když hleděla na prázdnou postel. Jack odešel v noci kdovíkam a ani se s ní nerozloučil. „Jacku,” vzlykla, „já tě přece mám ráda. Až budeš potřebovat mou pomoc, vrať se ke mně.”

Byla si jista, že ji slyší. Otřela si hřbetem ruky slzy z očí.

Čím byl Jack větší, tím víc se jí odcizoval. Jen ona to odmítala uznat. Nebyl pouze její přítel – stal se přítelem všech obyvatel Sila. Všichni ho milovali.

„Ze jsi neodešel nadobro, že ne? Ty se vrátíš, Jacku, já to cítím.” Ilara se pátravě rozhlédla po pokoji. Jack byl duch, který na sebe vzal nakrátko lidskou podobu. Duchové se nikdy nezdrží příliš dlouho na jednom místě.

Vtom Ilaru vyděsil budící Servo a vzápětí zaslechla blížící se kroky.

„Je pryč?” zeptala se Dindra Clandorová dcery.

Ilara ochable přikývla. Udělalo jí dobře, když ji matka vzala do náruče. Přesně takhle ona brala do náruče svého malého přítele a konejšila ho. Jenže Jack mezitím zesílil a obešel se bez její pomoci.

„Ještě ho cítím,” zašeptala Dindra. „Jack nad námi bdí a ví, že ho milujeme.”

„Všichni ho zbožňují,” přisvědčila Ilara.

„Všichni,” hlesl rozespálý Ronald Clandor, který se právě objevil ve dveřích dětského pokoje. Zamhoural očima, protřel si je a jako by si postupně uvědomoval, že Jack tu není. „On se zase vrátí, docela určitě,” prohlásil po chvíli. „Přece nenechá svou Ilarku samotnou.”

„Co kdybychom ho šli hledat?” vyhrkla dívka. „Všichni máme dost času. Ani ty jsi v posledních dnech nechodil do práce.”

Ronald Clandor zavrtěl hlavou a odpověděl; „Dnes to nepůjde, dceruško. Musím

do transmitterové sekce. Volal mi Harry. Chce, abych přišel. Myslím si, že si se mnou potřebuje promluvit o

něčem důležitém."

Ilara věděla, že téhle schůzce se nemůže její otec jen tak vyhnout, protože Harry Anderson byl jeho nadřízený a navíc velmi významná osobnost v Trade City.

„Slibuju ti, že se vrátím, jak jen to bude možné," povzdechl si Ron. „A pak se pokusíme Jacka najít."

Dindra a Ilara seděly u snídaně samy, když se jim interkomem ohlásila Sybil Moltransová. Přejela dívku významným pohledem a řekla: „Právě jsem se doslechla, že se uvolnil jeden byt ve vašem sousedství."

„Ano," přisvědčila Dindra. „Ilara mi o tom vyprávěla."

Sybil pokrčila rameny a prohlásila: „Vlastně je to docela jedno. Slyšela jsem ale, že prostě upadl. Prý ho ranila mrtvice."

Transmitterové středisko leželo mimo město. Dokonce i kluzákovým taxíkem to Ronaldu Clandorovi trvalo dvacet minut, než dorazil z Věže na své pracoviště. Po cestě se přistihl při tom, že musí neustále myslet na Dindru a Ilaru. Dcerka byla smutná, zároveň ale jako by o poznání dospěla, už to nebyla bezstarostná holčička jako přede dvěma týdny.

„Táčku...," vydechl Ron a přehlédl pátravě oblohu. Všechno bylo tak obrovské, neosobní. A on si to uvědomil teprve díky dceřinu malému příteli.

Taxi přistálo před hlavním vchodem rozlehlého areálu transmitterové stanice. Kontejnery připravené k expedici se vršily kolem ve vysokých stozích. Před několika dny se už říkalo, že provoz se vrátí opět do normálu a obnoví se transmitterová přeprava na časově posunutou Zem. Zřejmě už k tomu mezitím došlo. Ronaldovi Clandorovi vrtalo hlavou, proč ohlásil, že je nemocný.

Harry Anderson měl kanceláře vysoko nad stanicí. Ron musel hodně zaklonit hlavu, aby uviděl zlatavou kupoli, která se blyštěla na vrcholu dvousetmetrové věže a sahala téměř do mraků. Byl tam nahoře zatím jen dvakrát a pokaždé ho uchvátil fantastický rozhled.

Za několik minut už stanul tváří v tvář Andersonovi. A nejen jemu. Byli přítomni rovněž tři vedoucí oddělení a jejich zachmuřené obličeje nevěstily nic dobrého.

„Jsem vám k dispozici," spustil Ronald Clandor.

„Právě že jsi nám chyběl," odsekl jeho nadřízený. „Doufám, že se už uzdravuješ?"

Ron přikývl. Ačkoli myslel neodbytně na Jacka, neušlo mu, že se nad ním stahují temné mraky. Vůbec mu to ale nevadilo, protože mel nyní na starosti důležitější věci než se pachtit s transmitterovými zařízeními.

„Posloucháš mě vůbec, Ronalde Clandore?" vyhrkl Harry Anderson ohromeně.

Ronovi trvalo několik vteřin, než přikývl.

„Nemám ten dojem." Jeho nadřízený se zvedl od ovládacího panelu a zamířil rovnou k němu. Zastavil se dva kroky před ním a pokračoval: „Jsi dobrý technik, Ronalde. Nebo bych raději měl říct, žeš' byl? V poslední době zůstáváš hodně dlužen své práci. Jsi roztržitý a duchem nepřítomný, tedy pokud se vůbec uráčíš dostavit do zaměstnání."

„Necítil jsem se dobře," namítl chabě Ronald.

„Přirozeně. Zdá se, že ani tvůj ošetřující lékař na tom není dvakrát skvěle," vmísil se do hovoru jeden z vedoucích oddělení. „Snažil jsem se od něj získat o tobě nějaké informace, ale měl jsem pocit, jako kdybych narazil na jakousi pružnou stěnu. A to se týkalo všech, s kterými jsem mluvil ve Věži. Co se s tebou děje, Rone?"

„Nic. Vůbec nic. Půjdu zase do práce a..."

„Kolegové na tebe dohlédnou, Ronalde. Zaujímáš odpovědné postavení, v kterém je třeba myslet především na bezpečnost. Je mi líto, že ti to musím říct, ale tvůj momentální stav nevyhovuje předpisům. Jsem nucen postavit tě mimo službu."

Clandor zavrtěl hlavou a namítl; „To není pravda. Jsem nejlepší, koho jsi mohl sehnat na tuhle funkci, Harry."

„Povězme to takhle byl jsi nejlepší, Rone."

Znenadání Ronald Clandor vycítil, že Jack je někde nablízku. Ne, že by byl přítomen fyzicky. Bylo mu, jako by vnímal jeho auru, onen dech štěstí a spokojenosti, který ho obepínal jako tenounká pavučina.

Zdálo se, že Jackovu auru pocítili rovněž vedoucí oddělení. Reagovali na ni se vzrůstajícím neklidem a chvatně si rozepínali košile. Harry Anderson si vytáhl kapesník a otřel si pot perlicí se mu náhle na čele.

Aura zanedlouho pomínula.

„Nemyslím si, že by byl ještě nějaký důvod k výhradám," řekl Ronald Clandor. „Mám dojem, že se teď vrhnu do práce."

Anderson jako by mu naslouchal na půl ucha. Nepřítomně přikývl a současně si začal Čmárat cosi na psací fólii. Ron si všiml, že to nejsou poznámky, spíš jakési klikyháky, jaké si kreslila Ilara, když jí byly dva roky.

Epilog

„Jsem spokojen."

Zpočátku mu patřilo jen několik málo šťastlivců, brzy nato obytný sektor a zanedlouho už celá čtvrt. Byl to sice pouhý zlomek celku, nicméně začátek byl víc než slibný.

Okruh jeho působnosti se rozšiřoval.

Právě v této chvíli ovládal celé Trade City, město, v němž bydlely miliony inteligentních bytostí. Ale i to bylo

málo. Zatím učinil největší krok na cestě ke svému určení, musel se však roztahovat stále víc. Poháněla ho a posilovala živá energie. Nasál jí do sebe už tolik, Že nepotřeboval žádnou další stravu. Už nikdy. Alespoň znal své poslání.
„Vím, co je třeba udělat.“
„Jsem filozof.“

Hubert Haensel MALÝ PŘÍTEL
Thoregon, sv. 43 (Perry Rhodan 1842)
Z německého originálu Ein kleiner Freund,
vydaného nakladatelstvím Verlagsurktion Erich Pabel-Arihur Moewig KG
v RastaEtu roku 1996, přeložil Jiří Podbrdský.
Vydal jako svou třítisící sto desátou publikaci
IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.
Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.
Výtvarný redaktor Jan Přibík. Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, 586 01 Jihlava.
Vydání první. Tematická skupina 13/34.